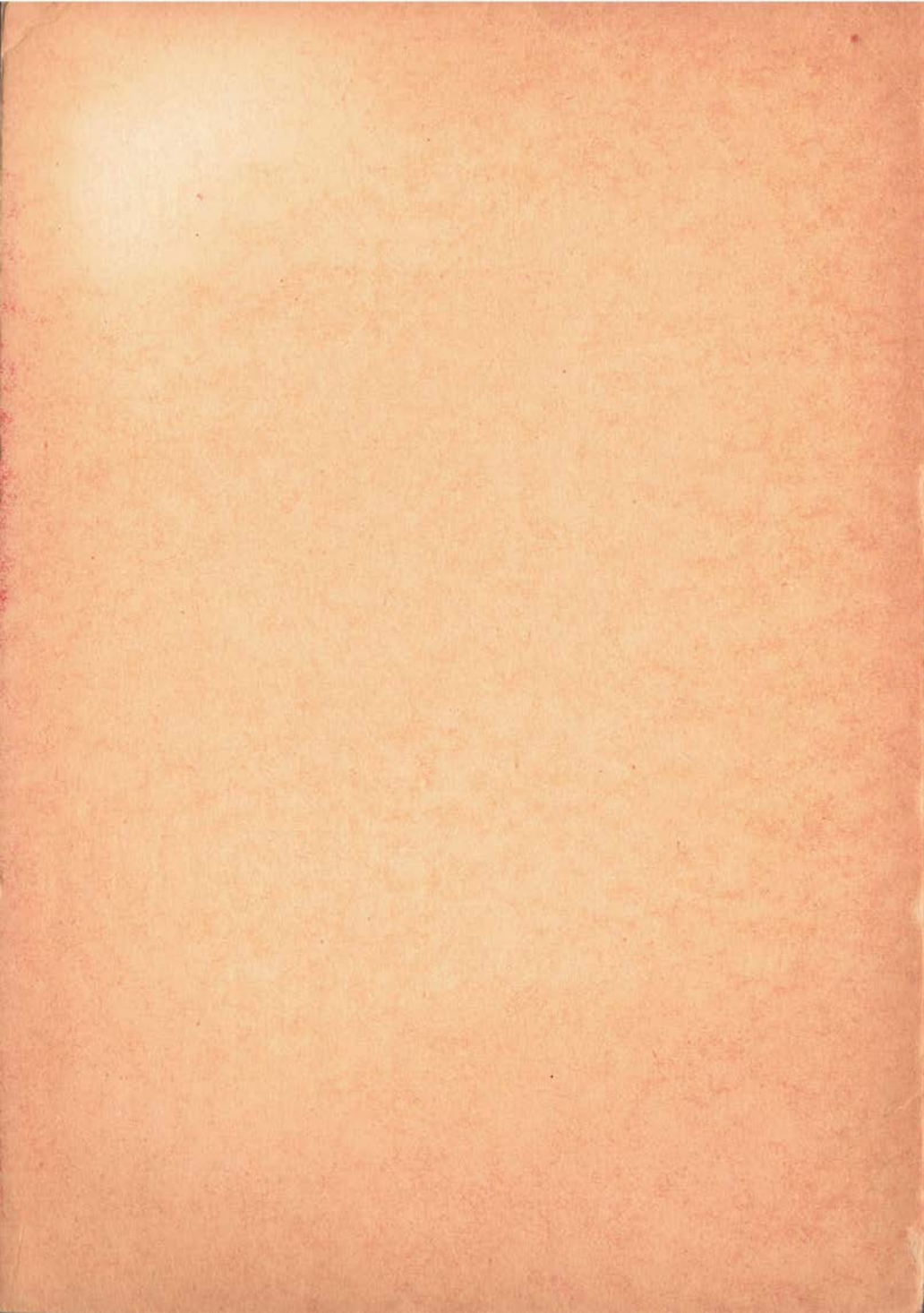

**YERALTI
MADEN/İS SENDİKASI**

ÇALIŞMA RAPORU

**1. GENEL KURUL
1975/1976**

YERALTI
MADEN - İŞ
SENDİKASI

ÇALIŞMA RAPORU

1. GENEL KURUL

1975 - 1976

YERALTI MADEN-İŞ
SENDİKASI

Necatibey Cad. Ankara Ap.

KAT 6 No: 22/21

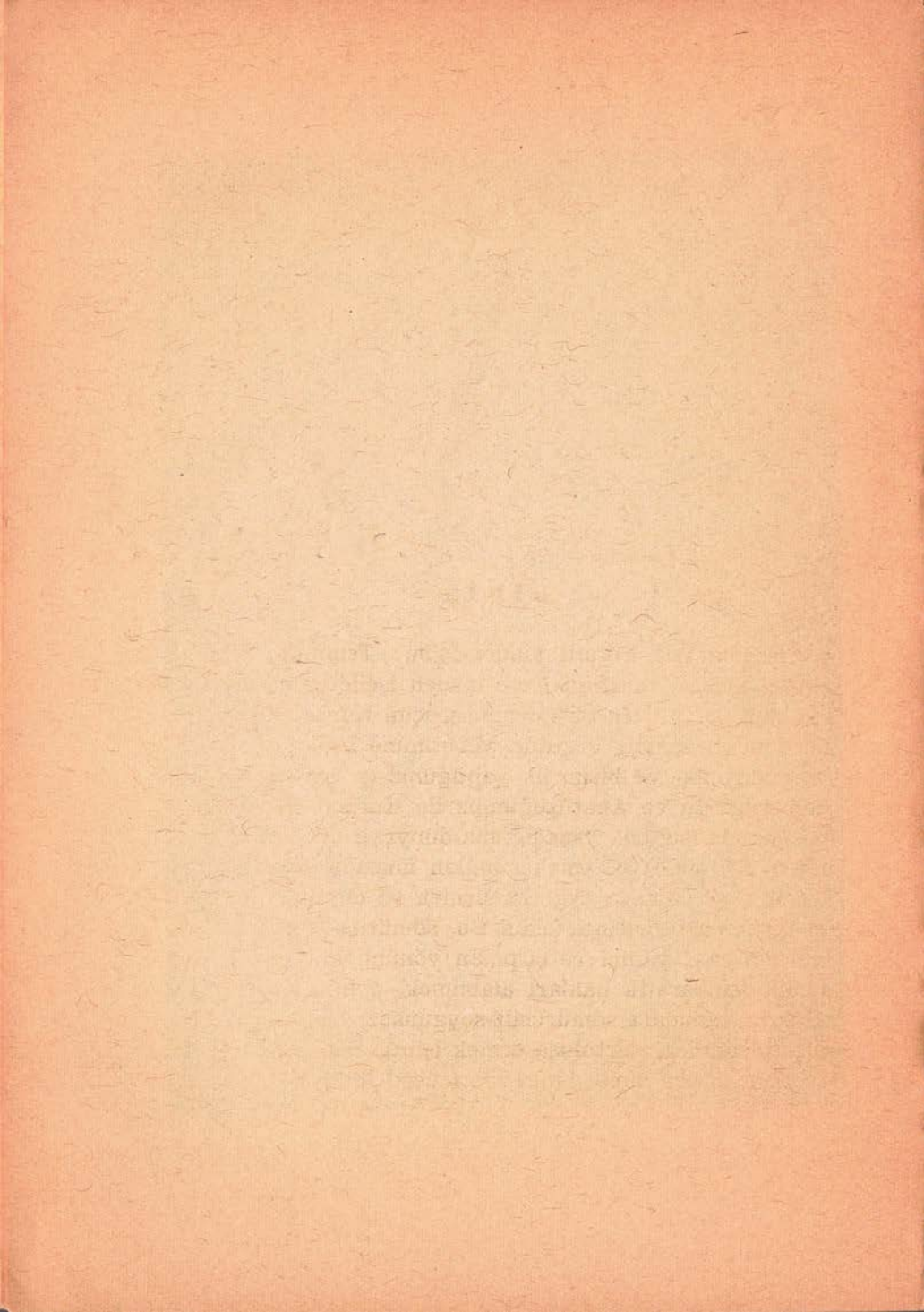
Tel : 29 66 92

SIHHIYE ANKARA

Yeraltı Maden-İŞ Yayınları No: 3

ÇAĞ MATBAASI : Tel. 24 28 49 - ANKARA

GİRİŞ

Sendikamız Yeraltı Maden-İş'in, Temmuz 1975'te, maden işçileri tarafından ve maden işçilerinin devrimci sendikal örgütü olarak kurulması için, Kurucu Genel Kurul açıldığı zaman, örgütün yönetimine bizler seçilip görevlendirildik. Ve bizim ilk yaptığımız iş, işçi sınıfı bilimi rehberliğinde ve Anatüzüğümüz ile Kurucu Genel Kurul çalışmaları ışığında yaşadığımız dünyayı, ülkemizin durumunu, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadele azmini, maddencilik işkolumuzu değerlendirmek ve devrimci sendikal anlayışımızı belirlemek oldu. Bu, sömürücü-soyguncu düzenlerin zaaf yanını ve çarpınan yönünü kavramak, ekonomik-demokratik hakları alabilmek, ayağa kalkabilmek ve aynı zamanda sömürsüz-soygunsuz, baskısız düzenimize yönelmek, kurtuluşa ermek için gerekliydi.

İşte bizler bunu yaptık ve mücadele gereğini daha iyi kavramaya başladık.

Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz?

Elbetteki, içinde bulunduğumuz dünyayı bir yanıyla biz işçiler iyi bilmekteyiz. Sömürülmek, soyulmak baskı altında tutulmak, işten atılmak, sürülmek, adam yerine konmamak bize yönelir. İşkence, zulüm, zorbalık bize uygulanır. Taş, sopa, zincir, top, tüfek, tank, cop, dipçik bizi imrendirir. Ve açlık, yoksulluk, çaresizlik, zindan, kurşun, ip bizi bulur.

Emekçi halk kitlelerinin ve özellikle yoksul köylülerin ise biz işçilerden büyük ölçüde bir farkı yoktur. Üstelik biz işçiler, köylüler, geniş halk kitleleri. çoğunlukta yız.

Öte yanda; ücretli işçi çalıştırıp işçilerin emeğine el koyan, halkı soyup soğana çeviren sermaye sınıfının serveti dağlar gibi yükseliyor. Fabrikatörler, bankerler, maden patronları, büyük çiftlik sahipleri, büyük mağaza sahipleri, yani cümle sömürücü ve soyguncular zevk-safa içinde. Üstelik sermayedarlar düzeni dediğimiz kapitalizm ve yüzyılımızın başında tekelci aşamaya ulaşmıştır. Ve sömürü soygun, iyice iri kıyım sermaye gruplarının talan makinasına dönüşmüştür. Ve de ülke sınırlarını aşan, yoksul ülkeleri "emperyalist zincirin birer halkası" haline getiren kapitalizmin emperyalizmine ulaşılmıştır. Organize kolluk kuvvetleri, faşist milisler, özel haydutlar ve olanca işçi sınıfı ile emekçi halk düşmanları da sermayedarların yanında yer almıştır.

Bunlar ise azınlıktır, bir avuçtur.

Bu, işçi sınıfı ve emekçi halkın aleyhine işleyen düzenlemenin sebebi de meçhul değildir. Sebep, üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetine dayalı üretim biçimidir. Doğru mücadelenin temel hedefinde bu vardır. Ve mücadele yürürlüktedir.

İşte bu durum, işçi sınıfı ve emekçi halkın kurtuluşu

ermediği kapitalist ülkelerde ve bağımsızlığa ulaşamayan yoksul memleketlerde mevcuttur. Emperyalist-kapitalist ülkelerin, adına "hür dünya"da deseler, temel karakteri budur.

Artan Sömürü ve Yükselen Mücadele

Sömürünün artması kapitalizmin gelişmesi ile ilintilidir. Bilindiği üzere kapitalizm, para ve üretim araçlarının bir avuç kişinin elinde toplanmasını ve büyük çoğunluğun üretim araçlarından yoksun bulunmasını getirir. Üretim araçlarından yoksun bulunanlar işçilerdir. Ve canlarını tenlerinde tutmak, yeniden üretim yapmak, çoluk çocuklarını giyindirmek, beslemek, barındırmak ve işçi nesiller yetiştirmek için işgüçlerini ücret karşılığı satmak zorunda bırakılırlar. Zaten işçi demek, işgücünden başka satacak şeyi bulunmayan emekçi demektir.

Ve mesele burada düğümленmektedir. İşçi, işgücünü satın nafakasını temine mecburdur. Fakat işgücünü satın alan sermayedar bunu babasının hayrına yapmıyor. İşçinin işgücünü iş'e emeğe dönüştürecek, değer yarattırarak ve değeri satın kâr edecek. Değer ise doğrudan doğruya malda billurlaşmış emeğin kendisidir.

Oysa sermayedarın işçiye işgücü karşılığı ödediği ücret, işçinin değeri yaratmak için yaptığı çalışma süresinin sadece bir bölümüdür. Geriye kalan süre bedava çalışacaktır. Yani sermayedar, emeğin yoğunlaşmış şekliinden başka birşey olmayan para ve cansız emekten başka birşey olmayan üretim araçlarının özel mülkiyeti sayesinde, işgücünden başka satacak şeyi olmayan işçinin işgücünü satın almış, onu çalışmaya başlatmış, verdiği ücretin karşılığı değeri kısa bir emek süresi içinde ödetmiş, fakat işgücünün tamamını satın aldığı için işçiye çalışmaya devam ettirmiş ve bu emek süresi içinde yarattığı, değere el koymuştur. Gasp etmiştir. Gasp-

dilen artı-değerdir. Ve artı değer, işçinin, karşılığı ödenmeyen emek süresi içinde yarattığı değerdir, kârdır.

Gene bilindiği üzere, kapitalist düzende, sermayedar, toplum ihtiyacına göre değil, kendi kârına göre üretim yapar. Kârın esas hareket noktası olması, toplum ihtiyacının dikkate alınmamasını getirir. Ve üretim anarşik bir karaktere bürünür. Rekabet de bunu körükler. Bazen belli ihtiyaç mallarının hiç bulunmadığı, bazı malların toplum ihtiyacından fazla olduğu görülür. Bazen de bütün ihtiyaç mallarının toplam ihtiyacı aştığı, talebi aştığı, malların satılmadığı, dolayısıyla imalatın durduğu, işçilere yol verildiği görülür. Bu, işsizlerin daha bir artmasını getirir. Ekonomi iflasa yönelir. Az sermayeli üretim sektörleri batır. Açlık başlar. Bunalım ekonomik alandan sosyal alana kayar ve politik durumu etkilemeye, alt-üst etmeye yönelir.

Gene bilindiği üzere, kapitalist düzende, sermayedarlar, işçilerin yarattıkları artı-değere el koyarak kasalarını şişirirler. Sermayede birikim olur. Sermayede süregelen birikim, üretim kapasitesinde yoğunlaşmayı sağlar. Üretimde yoğunlaşma da sermaye birikimini getirir. Bu gelişim bir yandan, salt kâr amaçlandığı için, toplum bunalımına uzanırken, öte yandan, emeğin üretkenliğinin arttığı, fabrikasyon üretimin hızlandığı düzlemi getirir. Bu da küçük üretimin, emek-yoğun'un tasfiyesini ve yoksulluğu hızlandırır. Yoksulluk ve mülksüzleşme kapitalizmin özünde vardır.

Kapitalizmin gelişmesi, bütün bunlarla birlikte, üretimin toplumsal karakteri ile, üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişmeyi de büyütür. Bunun sınıflar plânında yansımaları, işçi sınıfı ile burjuvazinin uzlaşmaz olan çelişkinin su yüzüne vurması demektir. İşçi sınıfının yoksul köylülükle dayanışarak burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelesinin yükselmesi demektir.

Yani, kapitalizmin gelişmesi sömürünün artmasını getirir. Sömürünün artması da mücadeleyi hızlandırır. Elbet ki, kapitalizmin gelişmesi sonsuz değildir. Onun da tıkanıdığı, gelişmediği ya da gelişmesinin seyrinin çok düştüğü dönem vardır.

Bunalımlar Ve Emperyalizm

İşçi sınıfının dünya tarih sahnesine çıkışı ile, kapitalizmin ilk büyük bunalımının aynı zamanda olması elbette ki bir raslantı değildir. Avrupa'da işçi sınıfı 1848 lerde artık kraldan, kral bozuntularından ya da yüzüne "hürriyet" gülücüğü takmış burjuva devlet yöneticilerinden bir takım haklar istemiyor, bütün köhne çatılara karşı başkaldırıp kendi iktidarına yöneliyordu.

Bundan sonraki bunalımlar da aynı sancılı dönemleri yaşadı. Kıtık, kıyam, açlık, sefalet, kitle kıyımları, işsizlik, ekmezsizlik. Ve bilinçlenme, örgütlenme. ve de daha üst plânda bir iktidar mücadelesini pekiştirme. Öte yandan kapitalizm, bunalımın geçici çözümlerini de buldu. Önceleri fazla gelen, kendi toplum düzeyinde tüketemediği mamül maddeleri, ülke sınırlarının dışına, özellikle sanayileşmemiş yoksul ülkelere taşıdı. Ticaret alanında gelişmeleri güçlendirdi. Ve bununla beraber yoksul ülkelerden yok pahasına, çok kere asker zoruyla, hammaddeleri söküp kendi ülkesine götürdü. Yani bir yandan ekonomik alanda pazar sıkıntısını çözdü, ferahladı, öte yandan bunalımını politik olarak ülkesinden ihraç etmiş oldu. Ve fakat her peryodik bunalımın sonunda, para ve üretim araçlarının daha az ellerde toplandığı, küçük sermayelerin yok olduğu, tekelci grupların filizlendiği bir üst plâna yükseldi. Bunlar sömürgecilik döneminin temel ölçüleridir.

1900'lara gelindiğinde kapitalizmin bir aşama kaydettiği görüldü. Kapitalizm gene sömürücü idi, özünden bir-

şey kaybetmemiştir, fakat biçim olarak bir değişikliğe ulaşmıştır. Özel bir evresini yaşayacaktır. Bu, kapitalizmin en yüksek aşaması, tekelci kapitalizm, ya da emperyalizmdir.

Emperyalizmin belli başlı özellikleri şöyle tanımlanmıştır.

“a. Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma öyle yüksek bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki, iktisadi hayatta kesin rol oynayan tekelleri yaratmıştır;

b. Banka sermayesi sınaî sermayeyle kaynaşmış, ve bu “mali sermaye” temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur;

c. Sermaye ihracı, emtia ihracından ayrı olarak, özel bir önem kazanmıştır;

d. Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birlikler kurulmuştur;

e. En büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır.”

İçinde bulunduğumuz yirminci yüzyılın belirleyici rengi işte böyle başlamıştır. Bu, sermayenin, kapitalist ülkelerin dışına, mamül maddelerden de ayrı bir önem kazanarak yatırımlara geçmesi, (kapitalist gelişmeyi, çok ilkel, çok çarpık, çok haşlak da olsa) o ülkelerde kapitalizmin filizlenmeye başlaması demektir. Kapitalizmin gelişmesi, işçi sınıfının kıvılcıktanmaya başlaması demektir. Aynı zamanda feodal karakterli yoksul ülkelerin kapitalist üretim biçimine doğru çözülmeye başlaması da demektir.

Emperyalizm, bir yandan dünya ülkelerini “emperyalist zincirin birer halkası” haline getirirken; öte yandan dünyayı nüfuz alanlarına da kendi içinde bölüverdi. “Özel avlanma bölgeleri” yarattı. Buna bir de, burjuva devlet yapısının değişikliğini eklemek gerekir. Emperyalist devletler “tekelci devlet kapitalizmi” gereği olarak daha bir

askerileştirildi, daha bürokratlaştırıldı. Burjuva diktator-
yası daha bir pekiştirildi. Ve gerek ekonomik çıkarlar, ge-
rek politik çıkarlar, kapitalizmin gelişme seyri içinde, sö-
mürü alanını genişletmek ve bunalımın ihracını sağlamak
bakımından su yüzüne gün günden beter şekilde vurmaya
koyuldu. Bunalımın sancısına işçi sınıfı ve köylülüğün ik-
tidara yönelen mücadelelerini de eklersek, emperyalist
ülkeler arasındaki çelişkinin ne kadar ağır olduğu anlaşı-
lır. Zaten kapitalizmin dünyaya yayılması, dünya çapın-
da şu ya da bu ölçüde kapitalizme tepkileri de beraberin-
de getirmiştir.

Emperyalist ülkelerin kendi aralarında ilk büyük da-
laşması, dünyayı yeniden bölüşmek temelinde yükselen Birin-
ci Dünya Savaşıdır. Bu savaş, bazı iri-kıyım emperyalist
ülkelere yaradıysa da genel olarak emperyalizmin hesa-
bında olmayan ve çıkarına gelmeyen sosyalist ülkenin do-
ğuşunu getirdi. Askeri feodal Çarlık devletini işçi sınıfı
ile köylülük yerle bir etmişti. Bu, yeni bir durumdu. Ve
dünyanın konumu değişmeye yönelmişti.

Bu ilk dalaştan sonra emperyalist ülkeler arasındaki
çelişme devam etti. Gündemin birinci maddesinden inmedi.
Fakat nüfuz alanlarına bölünen dünya ülkeleri, emperya-
list ülkelere boyun bükmeye devam etmiyorlardı. Bağım-
sızlık savaşlarına yöneliyorlardı. Bu savaşlarda o ülkele-
rin işçi sınıfı da yer almaya başlamıştı. Hatta savaşın
öncülüğünü çeker olmuştu.

Emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler 1940'larda
yeniden savaş plânında tekrar gündeme geldi. Bu, dünya
çapında büyük bir bunalımdı, emperyalizmin ikinci büyük
bunalımı. İşçi sınıfına, emekçi halka ve diğer ülkelere az-
gın bir şekilde saldıran emperyalist ülkeler, temelde ser-
mayedar sınıfın çıkarını kollamaktaydı. Kâr bozulmasın,
cennet dünya yıkılmasın istiyordu. Ve bu ikinci payla-
şım savaşında yok edilmek üzere hedef alınan Sovyetler

Birliği de vardı.

İkinci dünya savaşı emperyalizm için bir **pirus** zaferidir. Temelde yoğunlaşan üretim ile orantılı pazarlama alanları aranırken, yeni nüfuz alanları aranırken, sömürü soygun garantiye bağlanmak istenirken silâh ters tep-ti. Silâhı ters teptiren de işçi sınıfı ve emekçi halkın kendi kurtuluş yönünde yükselen mücadele bayrağının do-ruğa dikilmesi idi. Savaş sonunda artık dünyanın 1/3'ü emperyalist-kapitalist üretim bölüşüm ilişkileri dışına taş-mıştı. Sosyalist ülkelere dönüşmüştü. Ve savaş sonunda dünya politikasında onlar da yer alacaktı. Kapitalist dün-yada ise, savaştan az yıpranmış olarak çıkan ABD, "hür dünyanın" ağababası, candarması kesilecekti. Ve yoksul ülkelere kan kusturacaktı.

Fakat hızlanan ulusal kurtuluş savaşları, işçi sınıfı ve emekçi halkın yükselen mücadelesi, bunları destekle-yen sosyalist ülkeler, azgınlaşan emperyalist saldırıların burnunu yerlerde sürtecek, zaferi çabuklaştıracaktır.

İkinci paylaşım savaşından, yani 1945'lerden sonra dünyanın çehresi emperyalizm aleyhine daha bir değiş-miştir. Emegın üretkenliği açısından değerlendirilmesi mümkün olan bir teknolojik devrim vardır. Üretim kapa-sitesini alabildiğine artırmıştır. Ancak bu artış oranın-da sermayede bir yoğunlaşma söz konusu değildir. Zira pazar sorunu, bunalımı iyice artırmıştır. Bunalımın ihra-cı ise artık eskisi kadar kolay değildir. Zaten uluslarara-sı birleşik sermaye "çok uluslu tekeller" adı altında iyice serpilip yoğunlaşmıştır. Bunalım her alanda birden derin-leşmektedir. Artan üretim kapasitesi ve daralan pazar-lar, sermayeyi atılaştırmıştır. Bu arada tekellerin fiyatta dayatma gücü artmış, tekel kârı halkın soyulmasını iyice hızlandırmıştır. Gerçi tekeller, üretimi yer yer sınırlandı-rıp, fiyatta dayatma gücünü kullanarak aşırı kâr sağla-maktadırlar. Fakat atıl kapasite işsizler ordusunu dağlar

gibi yükseltmekten başka bir işe yaramamaktadır. Fiyatlar da öte yandan dörtnala koşmaktadır. Bunalımın ihracı da eskisi kadar kolay olmadığından, kapitalist bunalımın feraha ermesi, atılıma ulaşması artık tarihe karışmıştır.

Yani emperyalist kapitalizmin bunalmı süreklidir. Ve giderek derinleşmektedir. Bu, emperyalist dönemin başında, emperyalizm için “kapitalizm, ölüm döşegine girmiştir, bir daha çıkamayacaktır”, “çamur ayaklı dev”, “can çekişen, bunalan, tekelleşen kapitalizm” gibi bilimsel değerlendirmeleri yapan işçi sınıfı önderlerini haklı çıkarmıştır.

Çağımız emperyalizmin sistem olarak çöktüğü, yıkılmağa yüz tuttuğu kudurganlığa ulaştığı, ve sosyalizmin güç olduğu, uluslararası işçi sınıfı ile ezilen halkların zafere koştığı, zaferleri gerçekleştirdiği, ulusal kurtuluş savaşlarının bu olguyu hızlandırdığı bir çağdır.

Çağımız kurtuluş çağıdır.

Günümüzde sosyalist ülkeler, “barış içinde bir arada yaşama”yı biraz değişik anlamda formüle ederek, askerileşmiş sermayenin silahlanma yarışını sınırlamayı amaçlayarak bir “BARIŞ” zorlamasına girmişlerdir. Bunda, askerileşmiş sermayenin daha bir bunalma sokulacağı fikri bulunabilir. Üçüncü bir dünya savaşını önleme fikri de bulunabilir. Ve insaniyet açısından doğru yönler de taşıyabilir. Fakat bilinen şudur ki, emperyalist kapitalizm kudurganlık ölçüsünde saldırgandır. Ve bu bir objektivitedir.

Dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş savaşlarını veren ezilen halklar, köpekli köylerden deynekle geçeceklerdir.

Öte yandan ulusal kurtuluş savaşlarını emyeryalizm döneminde tespit edilen amaçlarından koparan, ulusal kurtuluş savaşlarının sınıf mücadelesi temeline dayalı

muhtevası ve dinamiğini unutan, ülke ve dünya politikasında milliyetçi olan, giderek emperyalizmin yedeğine düşen görüş ve mihrak da vardır. Bu yanlışları devrimciler görmemezlikten gelemez.

Elbet ki, bu karmaşa ve yanlışları işçi sınıfı bilimi aydınlatacak ve işçi sınıfının doğru mücadelesi çözecektir.

ÜLKEMİZDEKİ GİDİŞAT

Ülkemiz, emperyalizmin güdümünde kapitalist bir ülkedir. Güdümlülük; ekonomik, politik, askeri, kültürel, adli, eğitimsel alanlarda kendini duyurmaktadır. Yerli tekelci burjuvazi de bunun şampiyonluğunu yapmaktadır. Ve bu konuda bütün pre-kapitalist tabakalar ve tüm gerici, faşist unsurlarla beraberdir. İşçi sınıfı ve emekçi halkı sömürüp soymanın yolu böyle bulunmuştur.

Üstelik tekelci burjuvazi ve müttefikleri artık yabancı tekel gurupları ve emperyalist unsurlarla iyice bütünleşmiş, kaynaşmış, bir oligarşik karakter göstermektedir. İşte bu yüzden ki, emperyalizmin bütün sancıları, kansere dönüşen ağırları ülkemizin egemen çevrelerinde de, mevcuttur. Üstelik bu iç içe geçmişlikten kaynaklanan kanserli ağırların yanında, bir de, yerli çelişkilerin tuzbiber ekmesi vardır. Ve bu, zaman zaman hastanın komadaki halini de ağırlaştırmaktadır.

Meselelere işte bu gerçeklik açısından yaklaşmak gerekir. Eğer ülkemizde aç-açık varsa, işsiz-mülksüz varsa, kıtlık-yoksulluk varsa, zorbalık-zulüm-faşizm yoğunlaşması varsa, sürgün-kıyım, kanunsuzluk varsa, sebebi bellidir. Eğer kâr üstüne kâr yapanlar varsa, han, apartman, villa kuranlar varsa, ellerini ılıktan soğuşa vurmadan mülti milyonerler varsa. bunun sebebi de bellidir. Sebep; yerli-yabancı patronların ve onların siyasal iktidarlarının işçi sınıfını ve emekçi halkı sömürüp soyan, baskı altında tutup ezen düzenlemeleridir. Emperyalizm ve yerli tekeli burjuvazinin oluşturduğu düzendir.

Bu genel bakıştan sonra, yakın geçmişe, günümüze ve günümüzün eğilimine bakmakta yarar vardır. Hani sırım gibi devrimci gençlerimiz gün günden beter azgınlaşan faşist saldırılara uğruyorlar ya, pusu kurularak öldürülüyorlar, faili meçhul cinayetlere uğrattılıyorlar, öğretmenlerimizi köşebaşlarında hain kurşunlara hedef ediyorlar ya, bu, niçindir? Namuslu memurlar sürgün ediyorlar, öğretmen kıyımının hesabı bile yapılamaz oldu ya.. bu, niçindir? Bölge Çalışma Müdürlüklerinin kapıları devrimci sendikalara kapatıldı, DGM kanunsuz ve usulsüz şekilde iktidar satırı haline dönüştü ya.. bu, niçindir? Karakollardan, işkencehanelerden işkence iniltileri ayyuka çıktı, zindanlar devrimcilerle dolup taşı, yolsuzluk dosyaları dağlar gibi yükseldi, vergi iadeleri ile özel cepler dolduruldu ya.. bu, niçindir? Mahkeme kararları bile ayaklar altına alındı, üniversiteler, TRT faşistler tarafından işgal edildi ya.. bu, nedendir? Nedendir işçilere sıkılan kurşunlar? Ve nedendir toprak meselesini çözüme yönelik topraksız köylülere yağdırılan zulüm?

Bir kere, emperyalizm ve yerli tekeli burjuvazi, ağır sürekli ve giderek derinleşen bunalımın içindedir. Bunalımın bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına sarmak ise, kapitalist düzende kanundur. Kapitalist emperyalist dü-

zende, her zaman ve her yerde bu geçerlidir. Bizde de geçerlidir. Gerçi yerli-yabancı sermaye, tekel gurupları, sermaye kuruluşları, iri-kıyım patronlar kendi aralarında kârın bölüşümü yüzünden çıkar hırlamasına girerler ve bazen bu köprülerin atılması derecesine ulaşabilir, ama işin içine ortak çıkar girince, işçi sınıfını ve emekçi halkı daha sömürüp daha fazla soyma girince, mesele değişir. O zaman bütün burjuvazi, yabancı da yerlisi de bir araya gelirler. Ve faşist milisleri, özel haydutları, kolluk kuvvetlerini ve de tekmil işçi sınıfı düşmanlarını da bir araya getirirler. Artık sudan sebeplerle baskı, zulüm, sıkıyönetim, terör, yani faşizm gırla gider. Hele işçi sınıfı ve emekçi halk bilinçli, örgütlü sıkıyönetim, terör, yani faşizm gırla gider. Hele işçi sınıfı ve emekçi halk, bilinçli, örgütlü değilse, hele hele örgütlü olup da vaktinde davranamazsa, el pençe divan durursa...

12 Mart faşist dönemdeki talan ve vurgunlardan sonra, rejim biçimsel olarak ılımlı yüz tutar gibi olunca, sermaye çevrelerinde ilk kımıldılar;

— “İşçi ücretleri alabildiğine yüksektir,”

— “Yatırımlar işçi ücretlerinin yüksekliği yüzünden durmuştur,”

— “Enflasyonun yaratıcısı işçi ücretleridir,”

— “Taban fiyatları yüksek tutulmuştur”... temelinden başlatıldı. Aslında bu yeni bir gerekçe değildi. Eskiden beri yürütülegelen sermaye propagandasıydı. Ama bunu yeniymiş gibi göstermenin yollarını aradılar. Alayla pulladılar, TRT, basın, çeşitli reklam ve yaygara müesseseleri seferber edildi. Sistemli bir şekilde ve sürekli olarak vurgulandı.

Bu, sistemli ve fiili bir saldırının işareti sayılmaydı. Salyalı sömürgeci kudurganlığı beklenmeliydi. Nitekim böyle de oldu. Sermaye gurupları, gericiler, pre-kapitalistlerin bir bölümü hemen cepheleşmeye yöneltildi. MC inşa

edildi. Ve "devlet kolluk kuvvetlerinin yardımcıları" ilân edilen faşist komandolar halka zulmetmeye, siyasal cinayetlere sürüldü. Toplantı basmak, miting dağıtmak, adam öldürmek, fakülte işgal etmek meşru sayıldı. Ve bütün bu melanet icraati, yardımcıları olduğu ilân edilen resmi kesimle birlikte yürütüldü. Ve halen yürütülmektedir. Üstelik daha bir yoğunlaştırılarak...

Bu girişimin pratik amacı, saldırı ile kanunusuzluk ile, faşizmle halkı sindirmek, işçi sınıfını tam itaate zorlamak, halkı zapt-u rapt altına almaktır.

Ve bununla birlikte daha fazla sömürü, daha fazla soygun sağlamaktadır. Ve de bunun uygun yolu halk kesimine, az-buçuk da olsa, akan musluğu kısmak, dondurmaktır.

MC yerli-yabancı patronları daha zengin etmek için böyle bir cihada çıkınca, demokrasi kalkamıyorsa elinden bırakmadı. İkide bir "demokrasi elden gider ha!" tehdidini "kırk katır mı kırt satır mı" derecesine savurdu durdu, halen de savurmaktadır. Oysa demokrasinin sınırları iyice daraltılmış, karükatirleştirilmiştir.

Yerli-yabancı sermayenin siyasal temsilcisi MC'nin önünde, bunalımın bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına sarmak için, iki yolu var. Ya cunta gelecek, ortalıkta demokrasi memokrasi, hak hukuk bırakmayacak. Ya da parlamenter faşizm...

Cuntanın gelmesi kolay bir iş değildir. Hem bazı sermaye çevrelerinin her zaman işine gelmez, hem de cuntanın gelmesi işçi sınıfı ile emekçi halkın bilinçlenmesinde ters yönden etkili olmaktadır. Yani cunta kısa vadeli bir çözümdür sermaye için.. Uzun vadeli değildir. Üstelik kısa vadeli çözümdeki tahribatını temizlemek de zordur. Tabii cunta hiç gelemez anlamında bir yorum yapılamaz. Zira cunta burjuvazinin can simitidir. Boğulurken kullanması kaçınılmazdır.

Parlamentar faşizm yolu ise denenmektedir. Bu, demokrasi sınırlarının yokluk ile eş anlamlı bir şekilde daraltılmasıdır. Halk kitlelerinin ekonomik-demokratik taleplerinin baskıya alınması, işçi sınıfı mücadelesinin bastırılması, ile "gık" denmeyecek, ses çıkarılmayacak, gerçekler sergilenmeyecektir... Bu, tam bir dikensiz gül bahçesidir. Hem ismen demokrasi olacak, hem de demokrasinin en hayati konumu suç sayılacak... MC, dernekler yasasının, üstünde tasarrufta bulunurken bu eğilimini belli etmiştir. Bu ve benzeri yasalarla elinin erdiğini yapacak, ermediğini TRT de olduğu gibi işgal yöntemiyle halle çalışacak... Fakat onun en önemli bulduğu konu işçi sınıfıdır. Bilinçli, örgütlü bir işçi sınıfı. çıkarlarına yönelen ve kurtuluşu için mücadele veren bir işçi sınıfı. Köylülüğü, halkı, aydınları yanında toplamış bir işçi sınıfı...

Ücretlerin dondurulması, taban fiyatlarının ve memur maaşlarının dondurulmasında, hiç değilse, kısılmasında, en önemli yöntem ise **Tek Ve Mecburi Sendikacılığı** hakim kılmaktır. **Tek Ve Mecburi Sendikacılık**, faşist sendikacılıktır. İtalya faşizminin korporasyon sisteminden esinlenilmiş, MHP'nin programında yer almış ve Türk-İş'in süper gericisi sendikaları ile MİSK'de yürürlüğe konmuş sendikacılığın bütün işçi sınıfına hakim kılınması... Daha doğrusu yukardan aşağı tezgâhlanması. Plâna göre, her işkolunda bu tek sendika yukardan aşağı faşist eller tarafından kurulacak ve o işkolundaki her işçi bu tek sendikaya üye olacak.

Bu tür sendika elbet ki, devlet organizasyonu içinde, o dönem toplu iş sözleşmesinin getirmek durumunda bulunduğu ücret artışını hesaplayıverecektir. Ve belkide ücret artışına gerek kalmadığını söyleyiverecektir. Ki, en uygun yol da budur. Yani sözüm ona bir işçi sendikası, sözüm ona kendi önderi ağzından, "vatan ve milletin ulvi menfaati için" bedava işçileri çalıştıracaktır. Ve de yerli

yabancı patronların temsilcisi siyasi iktidar, işçilere teşekkürü bir borç bilecektir...

Tek Ve Mecburi sendikacılığın ilk biçimi federasyon sendikacılığı olabilir. İşte bu yüzden sermaye çevreleri işyeri toplu iş sözleşmelerini iptal edip ilk ağızda sözleşme yapma yetkilerini işkoluna çekmek isteği ve çabası içindedirler. Buna tatlı su sendikacıları da teşnedirler. Türk-İş Genel Kurulu sosyal demokrat akımın ne denli işçiden yana, ne denli patrondan yana olduğunu, patronlara el pençe divan durarak göstermiştir. Sosyal demokratların işçi ile patron arasında zigzaglar çizip en sonunda patronun eteğinde yer aldığı tarih belgelemiştir. Bu defa da belgeledi. Yani faşist sendikacılık gündemdedir. Ve işçi sınıfı bilimi doğrultusunda, işçi söz ve karar sahibi olarak kurduğu, yönettiği, yönlendirdiği, çıkarlarına ve kurtuluşuna yöneldiği devrimci sınıf sendikaları aradan çıkarılmak istenmektedir.

Tek ve Mecburi Sendikacılık tezgâhlandığı zaman, işçi sınıfı demir yatağa yatırılmış olacaktır. Ücretler dondurulacaktır. İşçiler susturulacaktır. İşçiler susturulunca, zaten köylülüğün pek sesi çıkmaz. Dolayısıyla taban fiyatları da patron efendilerin keyfine kalverir. Memurların ise ellerinden örgütlenme imkanları zaten alınmış gibidir. İşçinin köylünün sustuğu ülkede memur ne yapabilir ki ... Yani ülkemiz dut yemiş bülbüller ülkesine dönüştürülmek istenmektedir.

İşte MC kurmayları böylece varagelayı kuruvermiştir. Bunalm derinleşip işler sarpa sarınca, bir bakarsınız, cuntanın ucu gözüktür. Aman, yaman, demokrasi elden gidiyor. hak, hukuk, adalet. derken bir yaygara kopar ve usulca, meselâ artık yerli-yabancı sermayenin sanayi girdisi olan kömür, iktisadi devlet teşekkülleri depolarından, maliyetinden de düşük fiyatla yerli-yabancı sanayicilerin kazanına dökülür ve de iktisadi devlet teşekkülleri zarar

ediverir. Zarar edince de işçileri düşük ücretlerle çalıştırmanın yoluna gidilir. Sarı sendikalar, devlet ve vatan sevgilerinin demagogluğunu yapa yapa bunu başarır. Ve de zarar eden teşekkülün kasasına, ettiği zarar kadar para hazineden boca edilir. O hazine ki, işçilerle, dar gelirli halktan kesilen vergilerle doldurulmuştur. Yani işçilerin cebinden yürütülen paralar gene işçilerin emeği olan kömürle birlikte sanayici patronlara sunulmuştur.

Cunta tantanası geçince, bir bakarsınız, canavarca bir faşist saldırı tezgâhlanmış ve kanlar yere akarken, yığıt devrimciler fidan gibi devrilirken, yeraltı kaynakları çok düşük fiyatlarla bilmem hangi tekel grubunun hizmetine yollanmıştır. Oysa dünyada hammadde fiyatları yükseliyordur. Değeri giderek artıyordu.

Bir bakarsınız, faşist kanun teklifleri sıra sıra dizilmiş, meclisin yolunu tutmuştur. Olurdu, olmazdı, demokrasiye sığardı, sığmazdı tartışmaları. Televizyon, radyo haberleri, gazete tefrikaları, kahvehane kıyaslamaları. Ve yurtdışından gelen işçi dövizleri suyunu çekivermiş!

Bununla birlikte ABD'nin silah ambargosu gündeme getirilir, islam Konferansı ile gericilik, şeriatçılık alevlendirilir, sismik araştırmalar savaş kısırtıcılığına yönelir, "milli bütünlük" edebiyatı yapılır, AET sofrasındaki hırıldı "biz-onlar" gibi, sanki varmışcasına ayırımla sunulur ve tüm dikkatler bu alanlara çekilerek, sömürü-soygun, baskı, zulüm hızlandırılır. Ve de emperyalizme bağlılık artar, emperyalizmle Orta-doğu arasındaki köprülük görevi sağlamlaşır. Bunalmın dehşeti aynı zamanda sövüp sayılan sosyalizm ve sosyalist mihraklarına avuç açmaya kadar uzanır ve bu içte faşist dışta demokrat davranışın adına çok yönlü dış politika, adı verilir. Yani yalancı dolma yutturulmuştu...

Bu arada biri başını kaldırırsa, gerçekleri sıralasa, doğruları gösterse, bu sefer "son Türk devletinin temelini di-

namit atıyorlar”, “demokrasiyi kundaklıyorlar”, “iç ve dış düşmanlar saldırıya geçti” gibi naralar yükselir, patküt sesleri duyulur, kanunlar konuşturulur, karakollar işletilir... Ve peşinden bu gürültüyle birlikte çimento, demir, tüp, gaz v.s. karaborsaya düşmüştür. Üç misli beş misli fiyat ile piyasa bulmuştur. Sabunun, yağın, yedek parçanın, etin, bezin, kumaşın, tekel maddelerinin fiyatı havalanmıştır.

Bugün fiyatlar dört-nala koşuyorsa, bu bir iktidar politikasıdır. Kapitalist düzende yeşermektedir. Ve patronların kasalarını daha da şişirmek için uyguladıkları pörsümüştür bir yöntemdir. İşçiyi, yoksul köylüyü, tüm halkı soymanın yöntemidir.

İşçi ücretleri enflasyon yaratmaz,
İşçi ücretleri yatırımları durdurmaz,
Taban fiyatları yüksek değildir,

Ve işçi ücretleri gerçek düzeyin çok altındadır ... Bunu patronlar da bilmektedirler. Fakat yaygarayı da basmak zorundadırlar. Çünkü cennet dünyalarının harcı bununla karılmaktadır.

Ve canları çıkmadan huyları da çıkmayacaktır.

MC iktidarı parlamenter faşizmle askeri cunta yönetimi arasında mekik dokuyan varagelayı işte böyle işletmektedir. Bir cuntanın birde parlamenter faşizmin ucunu göstererek ve her defasında yerli-yabancı patronların küplerini doldurarak...

İşçileri iliğine kadar sömürmek, köylüleri döndüre döndüre soymak ve tüm halkı ezim ezim ezmek ... İşte halk düşmanlarının felsefesi budur.

Fakat artık bu varagela işleyemez. Varagelanın işleminin önemli bir şartı faşist sendikacılığı tezgahlamaya bağlanmıştır. Ve buna işçi sınıfı EVET demeyecektir. HAYIR diyecektir. “Hayır” diyeceğine inanmayanlar işçi sınıfının tarihini okusunlar. Pratiklerini değerlendirsiner.

Hiç değilse, 15-16 Haziranı hatırlasınlar.

Yahut; inanmak, hatırlamak istemeyenler, iki bildikleri varsa, birini bile geri bırakmasınlar. Yapsınlar...

İnananlar ve hatırlayanlar, ileri bakanlar ise beri gelsinler. Bir olalım. İşçi sınıfı olarak bir olalım. Köylülerle dayanışalım. Halkla bütünleşelim. Bilinçlenelim, örgütlenelim. Örgütlerimizi pekiştirelim. Ve önümüze koymak istedikleri faşist sendikacılığın ilk plânda karşısına duralım. Çıkarlarımızı alalım, Kurtuluşumuza yönelelim.

Devrimci birlik işte burada başlar.

Biz Yeraltı Maden-İş olarak, bu tek ve mecburi sendikacılığı teşhir ettik, dikkati çektik, meseleyi duyurmak, anlatmak ve örgütlenmek için uğraştık. Zira ekmeğimizi çalmada, özgürlüğümüzü mengeneyle sokmada bunun yeri vardır. Ekonomik demokratik haklarımızı gaspetmede, kurtuluşa yönelmemizi engellemede yeri vardır.

Ve biz, yerli-yabancı patronların ve onların iktidarlarının önümüze koyduğu, koyacağı bütün hain engellere, tuzaklara karşı uğraş veriyoruz. Sömürü, soygun, zorbalık, zulüm ve faşizm böyle yok edilecektir. Bilerek, öğrenerek, öğreterek, çoğalarak, birleşerek, örgütlenerek ve aktif mücadelelerde çelikleşerek...

Ve de uğraşıyoruz, mücadele veriyoruz. Taki kurtuluşa kadar...

MADEN İŞÇİLİĞİ

Ülkemiz; madenleri bakımından fakir sayılmaz. Bakırından demirine, volframından antimuanına, kömüründen fosfatına, kromundan boraksına kadar yeraltı madenlerle doludur. Fakat vaktiyle söylendiği gibi artık yeraltı bakir değildir. Kömür zaten yerli yabancı patronların sanayi girdisidir. Ve her görüldüğü yerde saldırıya uğramaktadır. Ayrıca yakıt olarak kullanılması da cabası. Diğer madenler ise, henüz bu kadar yerli sanayide harcana-maz durumdadır. Demir-Çelik için gerekli demir cevheri, kısmen de bakır cevheri hariç.

Bu kaba bilgilere bir de madenlerimizin sömürgecilik döneminde talan edildiğini ve emperyalizm zamanında halen talana devam edildiğini eklemek gerekir. Bu böyle bir talandır ki, mesela bor mineralleri uzun zaman alçı taşı diye sökülüp İtalyan, Fransız şirketlerince kendi ülkelerinin patronlarına sunulmuştur.

Yani yeraltı kaynaklarımız kendi insanımızın hizmetinde eskiden değildi ve şimdi de değildir. Kapitalist düzen, üstelik emperyalizmin hizmetinde böyle devam ederse herhangi bir değişimin olmayacağı da bilinmelidir.

Maden kömürünün Uzun Mehmet tarafından 1829'larda bulunduğunu ve 1865'lerde bor tuzlarının alçı taşı diye İtalya'ya taşındığını düşünürsek, maden işçiliğinin ne kadar eski işçilik olduğunu anlamış oluruz. Maden işçileri madenlerimiz kadar kahrılı dönem yaşamıştır. Ve halen yaşamaktadır. Hatta söylenebilir ki, maden, işçiden daha önemli sayıldığı için maden işçilerinin kahrı madenlerden çok daha fazladır. Bugün bile maden kömürünün maden kömürü işçisinden daha önemli sayıldığına dair belgeler, açıklamalar vardır.

Maden işçiliği ölümle burun buruna bir işçiliktir. Ve işçiyi ayakta tüketen en ağır işçiliktir. İş kazalarına bir de meslek hastalıklarını eklemek gerekir. Yeraltının güneş görmez karanlığını da eklemek gerekir.

Peki maden işçisinin kadri bilinmekte midir? Hemen belirtelim ki, işçilerin kadrini, değerini kapitalistler bilmezler. Bilmek de istemezler. Halkın kadrini halkı soyanlar bilmezler. Bu, genel geçer bir kuraldır. Ve maden işçileri için de geçerlidir. Maden işçilerinin önemini, değerini, kadrini maden patronları ve patronların düzeni bilemez. Bilmek istemez.

Öyleyse maden işçileri kendi değerini kendileri bilmek zorundadırlar. Kendilerini korumak, birleşmek, bilinçlenmek, örgütlenmek, meseleleri öğrenmek ve kurtuluşa yönelmek, kurtulmak... Bu yol, maden işçilerinin bütün işçilerle ve emekçi halkla olan birliğinden, dayanışmasından geçecektir.

Dünya maden işçileri örgütlüdür, bilinçlidir. En ağır işçilik yapanlar, maden işçileri, bütün işçilerin önünde kapitalistlere direnen, kurtuluşa koşan işçilerdir. Bunların

bütün işçilerle olan sağlam bağları, kardeşliği, birliği ve vurduğu yerden ses getiren devrimci dinamiği, giderek hızlanan temposuyla bilinen şeydir.

Bizdeki maden işçilerinin durumu nedir? Böyle soruya, dünya maden işçilerinin tam tersi demek, yanlış olmaz. Esaret kampı niteliği taşıyan işyerlerinde çalışmak durumunda maden işçileri var. Çalışma garantisi patronun iki dudağı arasından çıkacak sese bağlıdır. Çalışma yerinde bir düzenleme yoktur. Kimin nerde çalışacağı belli değildir. Ordan oraya günlük, hatta saatlik sürgünler söz konusudur. Tertip yerinde her vardiya başında savaşa gider gibi tertiplenmek ve çalışma boyunca ölümle burun buruna olmak maden işçisine hastır. İş kazası adı altındaki cinayetlere maruz kalan maden işçisidir. Mükellefiyet dönemi zorbalığında kan kusan maden işçisidir. Üstelik izleri henüz silinmiş de değildir. Sosyal hakları iane durumuna düşülen de büyük çoğunluğu ile odur. Ciğerlerinde okka ile kömür tozu, taş tozu taşıyan da odur. Hastalığına şifa bulunmayan da odur. Ve işin en önemlisi, maden işçisinin her türlü derdi, canı, kanı, sağlığı, adam yerine konmamışlığı, insan bile sayılmaması gün ışığına çıkamamıştır. Ocakların derin karanlığında yitip gitmiştir, gitmektedir.

Polonya'da 160 milyon/ton kömür üretimi karşısında ölümlü iş kazası, o da arızî olarak, 1 kişi iken ülkemizde 5 milyon tonluk yıllık kömür üretimi karşısında ölümlü iş kazası 80-84 ise ... bunun sebebi yok mudur? Maden işçisi üretim zorlamasına maruz ise ... bunun sebebi yok mudur? Çok düşük ücretle çalıştırılıyorsa, demokratik-sosyal hakları tanınmıyorsa ... bunun sebebi yok mudur? Maden işçisi çıkardığı madenle eşdeğer sayılıyorsa ... bunun sebebi yok mudur? İş güvenliği yoksa, çalışma ortamı berbatsa ... bunun sebebi yok mudur? Adam yerine konmuyorsa, insanlığı tanınmıyorsa ... bunun sebebi yok-

mudur?

Bütün bunların yanında, maden işçisi, bu, kendisini yokeden hain düzenlemeye karşı çıktığında, karşısında dipçiği, copu adliye koridorlarını, zindanları buluyorsa, Satılmış Tepe ile Mehmet Çavdar'ı jandarma kurşunlarına şehit vermişse ... bunun sebebi yok mudur?

Elbetteki, vardır. Ve biz sebepleri iki temel noktada toplamaktayız:

1 — Madencilik sektöründe; bir eli faşist milisler ile mafia gangasterlerinde, bir eli siyasal iktidarlar ile patronlarda bulunan ve örgütün yukarıdan aşağıya sömürüye soyguna hizmet için tezgahlandığı bir sarı sendikacılığın hakim olması,

2 — İşçilerin köylü, toprak kültürlü ve çok kere kent dışı kırlarda oturması ile küçük üretimden arınmamış, kopmamış bulunması... Temel genel sebepler bunlardır. Tabi ki, daha tali, her işyerine özel, bir çok sebepler vardır ve sayılmalıdır.

İşkolumuzda, maden işçilerinin çıkarlarına ve kurtuluşuna yönelmesi nasıl olacaktır? Ki bu diğer işkolları için de geçerlidir. Bu, işçi sınıfı bilimi rehberliğinde hareket eden; işçi sınıfı pratiklerini değerlendiren; yönetimini, denetimini kendilerinin sağladığı, yönlendirdiği; toplu iş sözleşmesi taslak hazırlığından başlayarak, görüşmelere kendilerinin katıldığı ve her türlü eylem için SÖZ VE KARAR sahibi oldukları devrimci sendikalarda örgütlenmesiyle başlar.

Ve bu doğru, geçerli bir yönelmedir.

İşte, sendikamız Yeraltı Maden-İş'in yaratıcıları da, yöneticileri de sınıf bilincine ermiş maden işçileridir. Örgütü yönlendiren, denetleyen ve bir silah gibi kullananlar da maden işçileridir. Birliği doğru temeller üzerinde kuran, köylülükle dayanışan da maden işçileridir. Ve rehberleri işçi sınıfı bilimidir.

Yani Yeraltı Maden-İş, maden işçilerinin elinde bir silah olarak ihtiyaçtı ve bu ihtiyacı sağlayan, yaratan ve yönlendiren maden işçileri oldu.

Devrimci sendikacılıktan ne anlıyoruz.

Devrimci mücadelenin en doğru klavuzu işçi sınıfı bilimidir. Mücadeleyi yürütmeye, yıkıp yapmada, düzenlemeye bu gereklidir. Dünyayı değerlendirmede, işçi sınıfının, köylülüğün, dar gelirli halkın gücünü, azmini değerlendirmede, karşı güçlerin manevralarını değerlendirmede bu gereklidir. Ülkemizin yapısını, sınıfların durumunu, çelişkilerini, mücadelelerini doğru kavramada bu gereklidir. Yani sosyalist bilim... Sosyalizm. Bu her karanlığı aydınlatan, her karmaşayı ayıklayan, her kötüyü, sömürüyü-soygunu yıkıp; işçiye, köylüye, emekçi halka, insanlığa uygun olanı koymada, yapmada bir ışıktır. Bir rehberdir.

Devrimci sendikal anlayışta da işçi sınıfının bilimsel bakışı, bilimi şarttır, gereklidir. Fakat bu, örgütün adına "devrimci" adını yakıştırmakla geçiştirilecek bir şey değildir. Moda değildir, sıfat belirlemesi de değildir. Bir örgütün "devrimciyim" demesi devrimci olduğunu göstermez. Devrimci mücadele örgütlü mücadeledir. Örgütün devrimci olması ise, mücadeleyi anlayışı, kavrayışı, dünya görüşünün işçi sınıfının bilimi doğrultusunda olmasıyla ilintilidir. Fakat bu da yeterli değildir. Örgütün yapısı, iç işlerliği de, çalışma tarzı da bilimsel olmalıdır. Devrimci olmalıdır.

Konuya böyle bir genellemeden yaklaşırsak, "ne yapacağız, nasıl yapacağız" sorunlarının cevabı çıkar. Sendikal mücadelenin cevabı çıkar. Devrimci sendikal anlayış belirir. Ve yolumuz aydınlanır. Bu gün için de, yarın için de...

SENDİKA NEDİR?

Sendika demek, işçi örgütü demektir. İşçinin ekonomik-demokratik mücadelesinin aracı olan örgüt... Bu birleşik terimi tanımlamak gerekirse, ekonomik mücadele; ücretlerin artırılması, işgüvenliğinin sağlanması, çalışma ortamının düzenlenmesi, ve sosyal hakların kazanılmasıdır. Yani işçi, pahalılığın dörtlüna koşması karşısında yaşayabilmek için ücret mücadelesi verir, ücretini gerçek ücret düzeyine çıkarır. İşten atılmasını önleyebilmek için, can güvenliğini sağlayabilmek, sağlığını koruyabilmek için işgüvenliğini elde eder. Çalışma yerinde ordan oraya keyfi nakilleri durdurmak, insanlık haysiyetini temin etmek için, baskılara karşı koymak için çalışma şartlarını düzenler. Ve sosyal haklarını alır.

Bunların bütünü işçiyi sömürülmekten, soyulmaktan kurtarmaz ama, patron karşısında daha iyi yaşama şartlarını kazandırır, ayağa kalkmasını sağlar.

Kısaca, ekonomik mücadeleden bunlar anlaşılır.

Bunların sağlanması, aynı zamanda kazanılmış demokratik hakların yanında, yeni hakların, yeni özgürlüklerin kazanılması ile ilişkilidir. Yani demokratik sınırların işçiler lehine genişletilmesi gereklidir. Meselâ, grev hakkı yoksa, işçi grev hakkını elde etmek için savaşıyor. Genel grev hakkı yoksa, dayanışma grevi yasaklanmışsa, referandum hasıraltı edilmişse, destekleme grevi suç sayılmışsa, işçi bunların elde edilmesi için mücadele verir. Mevcut kanunlarda işçinin elini kolunu bağlayan maddeler varsa, bunların yırtılıp atılması için savaşıyor. Ve sürekli demokratik sınırları kendi lehine genişletiyor.

Ekonomik-demokratik mücadele işte kısaca budur.

İşçi bu mücadelesini örgütleyerek ve örgütüne sahip çıkarak verebilir. Bunun da ilk şartlarından biri, işçinin kendi sendikasında söz ve karar sahibi olmasıdır. Yönetimi kendi tayin edecek, denetimi kendi yapacak ki, örgüt kendi çıkarları ve kurtuluşu doğrultusunda mücadele verebilsin. Söz ve karar sahipliği gerek yönetimi oluşturmada, gerek denetimi yapmada ve gerekse toplu iş sözleşmesinin taslağını hazırlayıp görüşmelere katılmada işlemedir. İşçi, örgütünü silah olarak kullanabilmek için, her türlü eylemde söz ve karar sahipliğini geçerli kılmalıdır. Bu işlerliğin örgüt yapısını belirlemesi ise demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin yürürlüğe konması ile olur. Yani işçilerin çıkarları ve kurtuluşuna yönelen en temel meseleler gerek işçiler ve gerek örgüt kademelerinde en demokratik ölçüler içinde tartışılacak, örgüt kademelerinden süzülecek ve örgüt merkezinde merkezileşip karara bağlanacaktır. Ve de peşinden gene örgüt kademeleri yoluyla ve bir görev olarak işçilere ulaşacak, yürürlüğe konacaktır.

Fakat mesele burada bitemez, bitmeyecektir.

Sendika bir işçi örgütüdür ama, sendikayı meydana

getiren işçiler de aynı zamanda işçi sınıfının bir parçasıdır. İşçi sınıfının mücadelesi ise ekonomik-demokratik mücadelede hapsedilemez. İşçi sınıfının mücadelesi hem ekonomik-demokratik, hem ideolojik ve hem de politik alanda vardır. Bu üç alanın birleşik doğrultusunda vardır. Ve birini ötekinden ayırmak mümkün değildir.

Bunlardan ekonomik-demokratik mücadeleyi yukarıda açıklamıştık, kısaca belirlemiştik. İdeolojik mücadeleye gelince... Bir kere "ideolojik" sözü bir suçlama değildir. Sövgü anlamında kullanılamaz. İdeoloji, sistemli bir biçimde düşünmek demektir. Her sınıfın bir ideolojisi, yani, sistemli bir düşüncesi vardır. Kapitalist toplumlarda iki temel sınıf olur. İşçi sınıfı ve sermayedarlar (burjuvazi) sınıfı... Dolayısıyla işçi sınıfının da, burjuvazinin de birer ideolojileri vardır. İşçi sınıfının ideolojisi, kendi çıkarları ve kurtuluşu için, sömürünün-soygunun yok edilmesi doğrultusunda belirginleşir. Sermayedarların ideolojisi ise, sömürüyü-soygunu devam ettirmek, ve kasalarını şişirmek ve de saltanatlarını korumak doğrultusunda... Sermayedarlar kendi ideolojilerini iyi biliyorlar. İşçiler ise öğrenmelidir.

Politik mücadele ise, işçi sınıfının iktidarı için verilir. İşçi sınıfı kendi politik mücadelesini, diğer emekçi tabakalarla da dayanışarak, ittifak ederek emperyalist kapitalistlerden bağımsız, dünya işçi sınıfı mücadelesi ve yoksul ülkelerin ulusal kurtuluş savaşlarıyla yan yana, el ele, kendi bilimi rehberliğinde ve sömürsüz, soygunsuz düzenini gerçekleştirecek iktidarı için verir. Temel kurtuluş, temel çözüm de burda yatar.

Sendika bir politik örgüt değildir. İktidara gelmeyecektir. Ama işçiler sınıfsal politikalarının ne olması gerektiğini bilmeli ve hem de bu mücadeleye yönelmelidirler.

Demek ki, sendika bir işçi örgütüdür ve sendikayı meydana getiren işçiler işçi sınıfının bir parçasıdır. Dola-

yısıyla işçiler, kendilerinin söz ve karar sahibi oldukları, yönetimlerini tayin edip denetledikleri sendikalarında, aynı zamanda sınıfsal çıkar ve kurtuluşlarına yönelmek için, kendi bilimsel ideolojilerini ve politikalarını öğrenmek ve kavramak üzere, eğitim çalışmalarını düzenleyerek, gazete, broşür bildiriler çıkartarak kendilerini eğitirler. Grevlerle, genel grevlerle, dayanışma ve destekleme grevleriyle, yürüyüşlerle, mitinglerle ve çeşitli aktif mücadele yöntemleriyle çelikleşirler. Politize olurlar.

Yani sendika bir sınıf okulu ve sınıf örgütüdür.

İşte Yeraltı Maden-İş, devrimci sendikacılığı böyle anlamaktadır.

DİSK, MADENCİLİK İŞKOLU VE İLİŞKİLERİMİZ

DİSK, ülkemiz işçi sınıfının ekonomik-demokratik taleplerinin, 1946'larda yürürlüğe giren ve 1961 anayasasının getirdiği haklarla hızlanan gelişiminin bir ürünüdür. Ve kapitalizmin büyüme seyriyle paralellik taşır. Bizdeki kapitalizm ise, yabancı sermayenin ağırlığı ile inşa edilmiştir. Bunun İzmir İktisat Kongresinde temellenen, Osmanlı dönemine uzanan kökleri vardır. Özellikle 1900'lerden beri kapitalizmin tekelci aşamaya ulaşması ve sürekli bunalıma girmesi; bizdeki kapitalizmin, ilerici gülücüğüne rağmen, çirkin yüzünü vurgulamaktadır.

"İlerici gülücük" feodalizme ve kalıntılara, onun da üst yapısına tepki gösterirken, ilericiliği giyim-kuşam, tüketim özgürlüğü, burjuva alışkanlıklarının serbestliği, çoktan küf tutmuş kapitalist kültürün yaygınlaşması şeklinde ön plâna çıkarmış ve bunun ardında kapitalizmin sömürücülüğünü, soyguncululuğunu, baskı ve zulmünü giz-

lemek istemiştir. Ve işçilere sendika kurma hakkı yoktur. Grev hakkı, sözleşme hakkı tanınmamıştır. En küçük işçi hakkı bile kırmızı mumla aranmaktadır. “İşçi sınıfı” sözü, vatan hainliği ile, “İşçi hakkı” ise isyan ile eş anlamlı sayılmaktadır. Örgütsüz, bilinçsiz işçi kitlesi ile yoksul emekçi halkın üstüne dipçikle, kurşunla gidilmektedir.

Yani “ilerici gülücük”, halka tepeden alaylı bakan, alaturkalığa da bulanmış bir çarpık kapitalizmdir.

1946’da, cemiyetler kanunundan “sınıf esasına uygun dernek kurulamaz” hükmü kaldırıldıktan sonra, sendikalar yerden biter gibi çoğalmıştır. Fakat bu sendikaların grev hakları yoktur. Sözleşme hakkı diye bir ibare taşımamaktadır. Öyle, kendi başına patrona ricacı gönderen birer kuruluşlardır. Yani cephede silahsız nefer gibidirler. Ve baskılar da üstlerinden eksik değildir. İki kide bir “anti-komünizm” yemini etmeyen “anti-komünizm” tüccarlığı yapan patron taifesine yardım etmeyen sendikalar zaten kapatılmaktadır.

Sendikaların kurulmasına imkân sağlanmasının temeli ise keyfi değildir. İkinci dünya savaşında faşizmin sistem olarak büyük bir yara alması, İtalya’da, Almanya’da yenilmesi, ülkemizde işçi hakları isteminin kımıltıya başlaması “tek parti, tek şef” rejiminin sonunu noktalamıştır. Mesele budur. Lütüf söz konusu değildir.

Ve bununla birlikte dünya burjuvazinin kalkan eylediği “demokrasi” etrafında ülkemizin büyük toprak sahipleri, tüccarlar ve bir kısım cılız sanayicilerinin de iktidar istemleri gündeme gelmiştir. Emperyalizmin güdümündeki “tek parti, tek şef” yönetimi ile gene emperyalizmin güdümünde “demokrasi” havarileri yarışa girmişlerdir. Ve ikisi de daha çok ABD emperyalizmine koşmaktadır. Amerika gelecek, ülkemizi küçük Amerika eyleyecektir. O kadar ki, DP önderleri grev hakkına bile EVET nutkunu atıverecektir.

Bu iki burjuva fraksiyonun yarışması ve 1950'de "demokrasi" havarilerinin iktidar olmasıyla da yeni bir dönem başlar. "Amerika" ile "demokrasi" pembe balonlar halinde uçmaktadır. İşçilere grev hakkı unutulmuştur. Tarım alanında kapitalizm hızlandırılmıştır. Sermayenin ağırlığı yabancıdır. Petrol Kanunu, Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu, Maden Kanunu gibi emperyalizmin ve yerli burjuvazinin girişimini kolaylaştıran kanunlar çıkarılmıştır. "Tek parti, tek şef" döneminin bürokrasisi allak bullak edilmiş, yerine, yeni dönemin tabi "demokrasi" adına bürokrasisi getirilmiştir. İktidar olmak, askeri baskıdan çok oyla olmaktadır. Oy ise demokrasi demektir. Ve de iktidar milletindir. Fakat sömürü, soygun, baskı, zulüm ve bunun devamında mülti milyoner olmak ise yerli-yabancı patronların... Bu gelişme, tarım alanına kapitalizmin girmesiyle kısmen makinalaşmasını ve makinalaşma da köylünün mülksüzleşmesini ve şehirlere kanatlanmasını hızlandırmıştır. Mülksüzleşenleri işçileştirecek sanayileşme ise yoktur. Gecekondu mahalleleri büyür, işsizler ordusu yükselir.. Rica ile, minnet ile, mebus-bakan şefaati ile şurda burda, çok kere hizmet alanında iş bulan, iktisadi devlet teşekküllerinde çalışan işçiler ise, grev hakkı olmayan, sözleşme hakkı olmayan anglo türk iş sendikalarında toplanmıştır. Ve işçilerle emekçi halk "demokrasi"ye doymuş fakat ekmeğe, işe, özgürlüğe daha bir acıkmıştır. Oysa kapitalizmin getirdiği anarşik üretimin yoğunlaşması ise yürürlüktedir. Enflasyon kamçılanmaktadır. Pahalılık kasıp kavurmaktadır. Yolsuzluk, usulsüzlük, rüşvet, vurgun.. almış yürümüştür. Ve işsizlik kangrendir. Yüksek basamaklı devalüasyon bile kurtarıcı değildir. Rejimin selametinin oy'a, oy'un depolanmasının ise gecekonducular ile, patron hempası, gangster nitelikli, amerikan tipi sendikalarda sağlanması para etmeyecektir. "Demokrasi" ile oy'un kırlarda yaygınlaşması da para

etmeyecektir. Hatta sendikaların, işçilerdeki kendiliğinden gelişen ekonomik bilinci de bastırmak üzere gerici propagandaların borazanı kesilmesi bile para etmeyecektir. Rejim; işçilerin, işsizler ordusunun, sosyal talepleri ile geniş halk kitlelerinin; pahalılıktan canı yanan küçük bürokratların küçük üreticilerin, köylülerin, esnafın.. yani tüm halkın bakışları arasında, biçimsel olarak devrilecek, değişecektir. El değiştirecektir.

Yani işçi sınıfı, 1946'dan önce sömürü, soygun, baskı, zulüm, dipçik ve kurşuna maruzdu; 1946'dan sonra da sömürü, soygun, baskı, zulüm, dipçik ve kurşuna maruzdur. Kayda değen değişim ise, işçilerin nicel olarak artması, mülksüzlerin çoğalması ve orta sınıfların taleplerinin yükselmesi olmuştur. Ve tabii yerli-yabancı patronların kasaları şiştikçe şişmiştir.

Anayasa İle Gelen

1961 anayasasına "tepki" anayasası denmiştir. Bu, bizce de doğrudur. Fakat tepki neyin neye, kimin yahut kimlerin kimlere tepkisidir? Bunları bilmeden "ilerici anayasa" deyip geçilemez. Geçilirse, sınıf mücadelesine, cumhuriyet döneminin burjuva marka gözlüğü ile bakılmış, "ilerici-gerici" şablonculuğuna düşülmüş olur.

Bir kere, bu anayasayı doğuran olay bir "devrim" değildir. Bir darbedir. Ve özünde bir yönetim değişikliğidir. Böyle olunca, tepkinin, kimden kime yahut kimlere neyin neye olduğu sorusuna daha yakından bakılmak gerekir.

Belirtelim ki, DP döneminin politik, ekonomik, sosyal ve kültürel plandaki tükenmesi salt ülkesel bir tükeniş değildir. Emperyalist kapitalizmin kendi gelişimi ve artan bunalımının getirdiğı politik tercih yapma zorunluluğunun da bunda yeri vardır. Ve bu önemli bir yerdir.

Emperyalizmin, özellikle 1950'lerden sonra, iyice zorlandığı, özünde çözümsüz olan fakat çözümü gereken, en azından yumuşatılması gereken iki temel sorunu vardır. Kangrene dönüşmüş iki temel mesele.. Bunlardan biri pazar darlığı, ötekisi de işçi sınıfı ve ezilen halk hareketlerinin bastırılması... İkinci paylaşım savaşının, özellikle batı Avrupada yarattığı yıkıntıyı onarma zorunluluğu da cabası...

Pazar darlığı çözümsüzdür. Üretim kapasite olarak artmakta, sermaye nicel olarak yoğunlaşmaktadır. Bu, sömürü alanının da genişlemesini ister. Oysa dünyanın üçte biri fiilen etki alanının dışındadır. Emperyalizm azmıştır. Paylaşım savaşı sosyalizmin işine yaramaktadır. Sosyalist ülkeleri aradan çıkarmak için plânlanmış "top-tan red" politikası sökmemiştir. Ulusal kurtuluş savaşlarının emperyalist ordularla bastırılmaya yönelmesi, hak-h savaşları güçlendirmektedir. Bütün bunlar dayatmıştır. Ve ne olacaktır?

Üstelik feodal karakterli, sömürge-yarı sömürge tipi ülkeler yönetimi ve komprador kılıklı ticaret burjuvazisi ile sıkı ilişkiler, feodaliteye karşı ayağa kalkan köylülerin işçi sınıfının devrimci mücadelesine yaklaşmasını getirmekten öte bir faydası kalmamıştır. Ve bu tür tüketime kapalı durumunu korumaya devam etmektedir.

Bu şartlar içinde emperyalizmin getireceği çözüm, palyatif kalsa da, uzun vadeli olmasa da, bellidir. Bu tür ülkelerin cılız sanayi burjuvazisini desteklemek, onları te-kellerin alt kuruluşları haline getirmek, emperyalist pazarlarda rekabet gücü olmayan, tüketime açık bir sanayileşmeyi böylece oluşturmak ve kapitalizmi kırlara sürerek, kendi içinde pazar genişlemesini sağlamak... Bunun için de yerli orduları gericiilere, feodaliteye karşı kullanmak.. Bu, ilerde Bölgesel savaşlar için ayrıca geçerli bir girişim olacaktır.

Böylece, bir yandan ekonomik tıkanıklığının geçici çözümünü sağlanacak, öte yandan da politik gerekler yerine getirilmiş olacaktır. Zira gelişen tüketim sanayisi kır-lara yayılırken, feodal yapı, burjuvazi lehine çözülecek, "kalkınma" gündeme gelecek, "ilerici" nutukların atılacağı modernleşme hızlanacaktır. Ve ülkeler bu gelişimin dinamiğinde ve de emperyalizmin güdümünde tam merkezileşeceklerdir. Askeri darbeler yoluyla askeri diktatör-lüklerin süreci bu yüzden hızlanmıştır. Tabi ki, diktatör-lüklerin şiddeti, iktidarda kalma sürelerinin farklılığı bu genel kanıyı değiştirmez, ülkelerin objektif şartlarının farklılıklarını belirler.

İşte, DP döneminin tükenişine olum sağlayan ve ta-mamlanmasını vurgulayan tablo budur. Elbet ki, ABD'nin güdümünde, emperyalizme göbeğinden bağlanıp yürütülen politika, emperyalizm genel çıkar için ufak bir çalım atınca, O'na uyamayacak ve batacaktır. Olan da budur.

Palazlanan sanayi, emperyalizmle daha fazla bütünleşme ihtiyacı içindedir. Ticaret burjuvası ile tarımdaki kapitalist gelişim buna engeldir. Emperyalizmin ise genel tercihinde kendine tam bağımlı, tekelleriyle bütünleşen, onun alt kuruluşları halinde işleyen, dışta rekabet gücünü taşımayacak, iç tüketime açık olacak ve ara malları üretecek bir sanayileşmedir. Montajcılığın geliştirilmesi de bunun için geçerli bir yol olmaktadır. Yani emperyalizm sanayileşmenin yanındadır. Ve dolayısıyla bunu sağlayacak her girişime açıktır. Ya doğrudan doğruya kendi ordularıyla, ya dolaylı desteğiyle, ya da en azından ona güler yüz göstererek... Hele "NATO'ya, CENTO'ya, SEATO'ya" bağlı bir hareket bulursa...

Montaj plânında da olsa sanayi sivrilmesinin ayakta durabilmesi ise, niceliği artan işçi sınıfının nisbi haklarına, orta sınıf taleplerine göz kırpması ile mümkündür. Bununla hem pre-kapitalist unsurlara karşı direnecek, on-

ları eritmeye yönelecek ve hem de “ilerici” nutuklarıyla kendi iktidarını pekiştirecektir.

Tabii bu gereklilik ortadan kalkınca, yani iktidar pekişince, göz kırpmaya sona erecek, halkın kazanılmış haklarına gösterilen nisbi saygı bitecek ve bunların yerini kurşun, dipçik, panzer, zindan ve idam sehpaları alacaktır. Kazanılmış haklar, anayasal haklar bile olsa, anayasa değiştirilecek ve “hak” kavramına sünger çekilivercektir.

Biz bunları işçi sınıfı olarak, emekçi halk olarak, 1964'lerden sonra tekelci sermayenin anayasa ile çekilmesi ve sonra “lüks” sayıp kuşa çevirmesi sürecinde görmüş, yaşamışızdır.

Ve işte, 1961 anayasasının, sınıf mücadelesinin hızlanan seyri içinde, “tepki anayasası” oluşu, kısaca böyledir. Pre-kapitalist unsurlara, kutsal mülkiyeti bile sınırlandıran bir tepki... Darma duman edilen, onuru kırılan kemalist bürokrasi adına bir tepki... Onlara anayasal garantiler getiren bir tepki... Militarizmi diriltten, güçlendiren, Milli Güvenlik Kurulunu yaratan bir tepki... Feodal, gerici üst yapıya bir tepki... Ve çağdaş burjuva çıkarı açısından işçi sınıfı ve emekçi halka nisbi haklar tanıma zorunluluğunda kalan bir tepki...

1960 Sonrasında İşçi Sınıfı

Elbet ki, nisbi özgürlük ortamının, nisbilik derecesi ne olursa olsun, hatta nisbi kere nisbi olsun, doğru değerlendirme gereği tartışılmaz. Fakat bu değerlendirmeyi yaparken rehber ne olacaktır? Gerçi kapitalizmin çarpıklığı, ekonomik, politik sosyal ve kültürel alanlarda da, adli alanda da çarpıklık yaratır. Bu kaçınılmazdır. Ve maraz yapıdan çıkışta marazlığın izleri taşınacaktır. Fakat bellek rehber amaçlanan hedefi aydınlatan bir rehberse mesele kolaylaşır. Bilindiği gibi, işçi sınıfının rehberi işçi sınıfı bilimidir, sosyalizmdir. Buna, işçi sınıfının geçmiş

pratiklerinin engin deneyi de katılmalıdır. Her türlü işçi örgütününün mücadelesinde, demokratik kitle örgütlerinde, devrimci kuruluşlarda bu, geçerlidir. Ve çıkış yolu burda aranmalıdır.

Bu değerlendirme doğru yapılmış mıdır? Bizce, hayır. Hiç değilse, yeterli olmaktan çok uzak, çok eksik... Bir kere, cumhuriyet döneminin, kurtuluş savaşını alabildiğine abartan, sağa kaykılmış görüşleri, örgüt anlayışları ve çalışma tarzları bu dönemde de piyasaya sürülmüştür. Etkisini sürdürmenin, artırmanın yollarını aramıştır. Nisbi özgürlük ortamını ve bunun niteliği belli anayasasını sosyalizmle eş anlamlı sayacak kadar ileri giden mihraklar türemiştir. Sosyalizm sulandırılmıştır. O kadar ki, radikalizmin TÜRK-İŞ eliyle tezgahlamaya yöneldiği Çalışanlar Partisi bile gereksiz sayılmış, vazgeçilmiştir.

Her şeye rağmen, bu dönemde, sosyalist bilimin öğrenildiği, tartışıldığı, yaygınlaştırıldığı inkâr edilemez. Ve herhalde bu dönemden alınacak çok dersler vardır. Tabi ki, işçi sınıfı bilimi ile değerlendirildiği zaman... İşçi sınıfı ve emekçi halkın kurtuluşu amaçlandığı zaman...

1960'larla başlayan yıllar içinde bir yandan bu tartışmalar, yaygınlaştırılmalar, örgütlenmeler gençlik arasında, halk arasında, kısmen işçiler arasında hızlanırken, darbe teşebbüslerine girişilirken, öte yandan tekelci kapitalizmin emperyalizmle giderek bütünleştiği, büyüdüğü de gözlenmektedir. Yerli-yabancı patronların iktisadi devlet teşekküllerini iyice yedeklerine aldığı, "hür teşebbüs"lüğü perçinlediği görülmektedir. Ve bununla beraber işçi sınıfı da çoğalmaktadır. Bu yeni işçiler, özellikle "hür teşebbüs"te çalışan işçiler, yeni dönem işçileridir. Ekonomik-demokratik hakları talep edebilmektedir. Hizmet işçisi niteliğinde değildir. Ve 1960 öncesi eksik ekonomik bilinçten ve yer yer susma geleneğinden uzaktır. Aranış ve mücadele içindedir.

Oysa eski, yeni bütün işçiler TÜRK-İŞ'in çatısı altındadır. Türk-İş ise ekonomik bilinci bile bastıran, engellenen, yukardan aşağı Amerikan uzmanlarınca tezgâhlanmış bir örgüttür. Bujuvazi ile ortak çıkar ve eylem birliği içindedir. O kadar ki, burjuvaziye yaranmak için "komünizmi tel'in" mitingleri düzenlemekte komünizmle mücadele dernekleri adı altındaki gerici, işveren kuruluşlarıyla yarış halindedir. Bir eli mafia gangsterlerinde, bir eli gerici batakanelerde dolaşır. 274-275 sayılı yasalar çıkarken lokavtı dahi savunabilmiştir. Devrimcilerle, sosyalist partilere karşı cihada girişebilmiştir.

Fakat çare yoktur. İşçi sınıfındaki kıvılcık, ekonomik uyanış artık Türk-İş cenderesine girmek istemektedir. Diretmektedir. Patronların karşısında dikilmektedir. Türk-İş mezalimi ise bunu önlemeye yetmemektedir. Yetmeyecektir.

İşte DİSK' kapitalizmin bu çarpık dokusunda ve maraz ortamında, bulanık sosyalist görüşlerin yarışması sırasında, TÜRK-İŞ'e bir tepki olarak belirmiştir. Yerli-yabancı patronların "hür teşebbüs"ünde örgütlü sendikaların grevini Türk-İş'in desteklememesini haklı gerekçe yaparak... İşçi sınıfı adına ahkâm kesen gericiğin maske-sini alaşağı ederek...

Elbet ki bu ileri bir adımdır. Doğru bir girişimdir. Gerici, gangster, faşist amerikan türkîş marka sendikacılığın temelini sarsmaktadır. Ve şüphesiz bu bütün devrimcilerin, sosyalist aydınların, ileriye bakan herkesin sevinçle, umutla karşıladığı çıkış hareketidir.

Bununla birlikte, bu bölümde kısaca tahlilini yaptığımız çarpık dokunun, maraz yapının, bulanık sosyalist görüşlerin etkileşimi de söz konusudur. Bu, devrimci çıkış yanında, radikalizmin ve reformizmin etkisi şeklinde görülmektedir. Ve şüphesiz ki bu, bir tepki hareketinin içinde varolacaktır. Belki de kaçınılmazdır. Ancak gelişim

içinde sosyalizm rehber edinildiğinde, bunun getirdiği demokratik-merkezîyetçi örgüt yapısı ve işçi sınıfını kendi kurtuluşu doğrultusunda politize edecek aktif bir çalışma tarzı ile arınma, çeliklenme ve dinamizm kazanılabilir. Yapılacak şey de budur. Fakat DİSK'in gelişiminde bunu açıklıkla görmek imkânı bulunmuyor, göremiyoruz. 1970'te devrimci sendikalar büyük bir saldırıyla karşı karşıya kalınca ve işçilerin aktif, yerden göğe kadar haklı direnişi saldırıyı defetmeye koyulunca, DİSK yönetiminin kararsızlığı buna delildir. 15/16 Haziran Olayları olarak isimlendirilen büyük ve şanlı direniş işçi sınıfımızın kuvveden fiile çıkışıdır. Tarihimizin büyük aynasıdır. O, yanlış ve eksiklikleri de yansıtır. Ve bunları görmek, yapıcı anlamda değerlendirmek, daha etkin mücadeleler için gereklidir. Ve de biz böyle bir girişime raslamıyoruz.

1971 ise daha vahim bir noktayı vurgulamaktadır. Düşünülün ki, 12 Mart muhtırası verilmiştir. Emperyalizm ve onunla bütünleşen tekelci burjuvazi, kendi alaturka gaddarlığını da ekleyerek, bunalımın bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına yüklemek için şalçı ve balyozcı profesörü iktidar eylemiştir. Yüzüne riyakar gülücük takarak, radikal kimlik vererek... Ve, DİSK yönetimi işçi sınıfının kendi bilinçli, örgütlü gücü ile halkın desteğine inanması gerekirken, 12 Mart faşizmini desteklemiştir. Bunu nasıl yorumlayacağız? Devrimcilerin, sosyalist aydınların, demokratik kuruluşların, demokrat aydınların ve tüm halkın cendereye sokulduğu, işkencelerin, kurşunlamaların, cinayetlerin yürürlüğe konduğu, işçilerin elinden kazanılmış hakların alındığı dönemde 12 Martta arka çıkmaya ne isim vereceğiz?

Eİbet ki, TÜRK-İŞ 12 Martı desteleyecektir. Bu, olağandır. Zira TÜRK-İŞ kendi varlığını emperyalist-kapitalizme ortak olmakta görmektedir. Ve bunu her hal ve şartta göstermektedir. 12 Martta da göstermesi gerekirdi,

göstermiştir. Fakat DİSK? O da bunu mu yapacaktır?

Belirtelim ki, TÜRK-İŞ kendi tarihi gericiliğinin gereğini yapmıştır. Sömürücü, soyguncuların yanından ayrılmamıştır. Fakat DİSK'e gelince, gerekçe açısından, mesele biraz değişmektedir. DİSK'i bu yanlışa süren, kendi içinde, kuruluşunda da var olan, radikalizm hayranlığı olmuştur. Bereket ki, DİSK meseleyi geç sayılmayacak bir sürede kavramış, sempati ve desteğini geri çekmiştir.

Fakat bu defa, işçi sınıfının biliminden ayrılmaması, ona sıkı sıkıya sarılması gerekirken reformizmi abartmıştır. Bu hastalığı ağır basmıştır. Ve buda kendi kuruluş sırasında var olan, gelişiminde arınmayan bir olgudur. Daha sonraları ise, reformizm kokusu fazla yayılınca, eleştiriler yükselince, tutmuş "barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme" diye bir slogana sarılmıştır. ki bu da, radikalizm-reformizm toplamından başka birşey değildir. Zira işçi sınıfının mücadelesi "ilerleme" ile değil, devrimle vurgulanır. O'na yönelinir.

İşçi sınıfının politikası reformist, radikalist politika filan değil, devrimci politikadır. Kurtuluş ondadır. Ve yönelme ona olmalıdır.

DİSK Ve İşkolumuz

İşkolumuz, bilindiği gibi, en eski işkoludur. Niteliği bellidir. Bilinçlenme, örgütlenme, sarı sendikaların diktatoryasından kurtulma, kurtuluşa yönelme gereklidir. Bu tartışılmaz.

DİSK'in kuruluşu sırasında yeralan ve peşinden Zonguldak'ta eyleme geçen bir Mehmet Alpdünder vardır. Zonguldak'ta yetki bile alınabilecek durum söz konusudur. Gericiler, sarı sendika çeteleri bu Alpdünder hareketine saldırmışlardır. Ve hareket dağılmıştır. DİSK'in bu hareketi niçin tutmadığı, dağınkılığı neden toplamaya gi-

rişmediği bilinmemektedir. Özel, genel ne sebep vardır? Bunu bilen pek yoktur.

Oysa DİSK'in amaçları arasında her işkolunda örgütlenme vardır. Sendikanın bulunmadığı işkollarında sendika kurulması, geliştirilmesi, pekiştirilmesi geçerli bir yöntem olarak ele alınmıştır. Peki, madencilik işkolu neden ihmal edilmiştir? Elbet ki, her işkolunda örgütlenme, sendika yoksa sendika kurma doğru bir harekettir. fakat gereği neden yapılmamıştır?

Diyebiliriz ki, 3 numaralı işkolunda DİSK'in girişimi sıfırla eşdeğerdedir. Bu, giderilmelidir. Giderilme gereği ise, tartışmaya mahal olmayacak kadar açıktır.

1975'ten sonraki durum bundan sonraki açıklamalarımızda belirecektir.

Yeraltı Maden-İş

Temmuz 1975'ten önce DİSK'in üç numaralı işkolumuzda sendikası yoktur. Oysa Türk-İş'in, ekonomik bilinçlenmeyi bile bastıran patron hempası metotlarına direnip DİSK'e yönelmeler vardır. İşçi "DİSK" demektedir. Ve DİSK'e başvurmaktadır.

1975 Temmuz'undan 11 ay kadar önce ise başlatılmış, bilimsel araştırmalara ve değerlendirmelere dayalı çalışmalar vardır. Durum, kurucularımız tarafından DİSK'e iletilmiş, Sayın Kemal Sülker'le görüşülmüştür. Sülker, DİSK'e yapılan başvuruları bir dosya halinde kurucularımıza vermiş, DİSK'in böyle bir girişimi destekleyeceğini bildirmiştir. Ve peşinden sendika kurma çalışmaları için devrin DİSK genel başkan vekili ve Sosyal-İş genel başkanı görevli kılınmıştır. Daha sonraki gelişmeler DİSK'in denetimli desteği ile yürütülmüştür.

Çalışmalar belli bir olgunluk kazandıktan sonra 20 temmuz 1975 günü başlayan, çeşitli işyerlerinden gelen maden işçilerinin Kurucu Genel Kurulu açılmıştır. Kuru-

cu Kurul alışmaları 3 gün sürmüştür.

Ve Türkiye Yeraltı Ve Yerüstü Devrimci Maden İşçileri Sendikası, kısa adıyla Yeraltı Maden-İş kurulmuştur. Kurucu Genel Kurulun ilk kararı DİSK'le doğuşu hukuki-leştirmek için DİSK'e KATILMA olmuştur. Ve bu kararı iletmek, görevi başarmak üzere müteşebbis yürütme kurulunu görevlendirmiştir.

Bundan sonraki gelişmeleri kısaca ve belgelerle açıklayacağız.

DİSK'LE İLİŞKİLERİMİZ

Yeraltı Maden-İş Sendikası Kurucu Kurul Kararları

Konu: Yeraltı Maden-İş Sendikasının
kuruluşu hk.

YERALTI MADEN-İŞ SENDİKASI KURUCU KURUL KARARLARI

20.7.1975 günü toplanan Türkiye Yeraltı ve Yerüstü Devrimci Maden İşçileri Sendikası, kısa adı "YERALTI MADEN-İŞ" in Kurucu Kurul üyeleri ilk toplantılarında aşağıdaki kararları almışlardır.

1 — Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) yöneticileri ile kurulan ilişkiler ve DİSK Yürütme Kurulunun prensip kararları gereği sürdürülen çalışmalar görüşüldü. İşçi sınıfı birliği ve mücadelesi devrimci sendikalar arası dayanışma, sendika içi demokratik işleyiş ve maden işçilerinin işçi sınıfı birliği içinde yerleşiminin, ana ilke olarak kabulüne ve DİSK'e katılmaya,

2 — (.....)
Bölgeleri örgütlenme çalışmalarının kuruluşu temel olarak alınmasına ve diğer bölgelerin yapılacak değerlendirmelerle örgütlenmeye alınmasına,

3 — Sendika Genel Merkezi için yer tutulması, gerekli malzeme ve çalışacak personelin öncelikle sağlanmasına ve çalışacak personelin ücretlerinin saptanmasına,

4 — Tüm bu kararlarda Müteşebbis Yürütme Kurulunun tam yetkili ve görevli kılınmasına ve Müteşebbis Yürütme Kurulunun, Müteşebbis Yönetim Kuruluna karşı ve iki kurulun birlikte Genel Kurula karşı sorumlu olmasına oy birliği ile karar verildi.

Katılma Kararını DİSK'e Bildiren
29.7.1975 tarihli yazı.

Konu: Yeraltı Maden-İş Sendikasının Tarih: 29.7.1976
DİSK'e katılma kararı hk.

DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU
GENEL BAŞKANLIĞINA

İSTANBUL

Sendikamız Genel Müteşebbis Yürütme Kurulu, Kurucu Kurulun 20.7.1975 günü yapılan toplantısında kendisine vermiş olduğu yetki ve göreve dayanarak 28.7.1974 gün ve 3 nolu kararı ile Devrimci İşçi Konfederasyonu'na katılmaya oy birliği ile karar vermiştir.

Genel Müteşebbis Yürütme Kurulumuz kararı doğrultusunda ilgili yazışmaların hızla sonuçlanması ve işlemlerin gelişmesi için gerekli çalışmaların yapılmasında Genel Başkan Çetin UYGUR Başkanlığında bir heyeti görevli ve yetkili kılmiştir.

Bilgilerinizi rica eder, gereğini dileriz.

Saygılarımızla.

GENEL SEKRETER

İmza
Mühür

GENEL BAŞKAN

İmza

- EK: 1 — Yeraltı Maden-İş Sendikası
Kurucu Kurul Kararı
2 — Kurucu Kurul Listesi
3 — Müteşebbis, Yürütme-Yönetim, Onur ve De-
netleme Kurullar listeleri
4 — Anatüzük.

DİSK'e Kuruluş Hakkında Bilgi İleten 30.7.1975 Tarihli
yazı.

Konu: Yeraltı Maden-İş'in Kuruluşu Hk. Tarih: 30.7.1975

DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU GENEL BAŞKANLIĞINA

İSTANBUL

Maden işletmelerinde ve 3 nolu işkoluna giren işyer-
lerinde çalışan işçilerin doğru sendikal örgütlenmelerinin
sağlanması amacı ile başlatılan çalışmalar, 20.7.1975 gü-
nü sonuçlanmış ve kısa adı "YERALTI MADEN-İŞ" olan
TÜRKİYE YERALTI VE YERÜSTÜ DEVRİMCİ MA-
DEN İŞÇİLERİ SENDİKASI kurulmuştur.

DİSK Genel Sekreterliği görevini yürüten Sayın Ke-
mal Sülker'le bu işkolu ve işçilerinin sendikal örgütlendi-
rilmesi konusu görüşülmüştür. Görüşmeler, DİSK'e ulaşan
taleplerin aktarılması ve DİSK Genel Kurul öncesi yapı-
lan toplantıda bu kuruluş çalışmalarının denetimli destek-
lenmesi prensip kararı şekline dönüşmüştür. Bu dene-
timli desteğin o dönem DİSK Genel Başkan Vekili
Sayın Özcan Kesgeç'in görevlendirilmesi biçiminde sağ-
lanması çalışmalarımızda DİSK ilişkisini güçlendirmiştir.

Sendikamız Kuruluş Bildirisinin başında "DİSK'e
bağlı Yeraltı Maden-İş Kuruldu" şeklinde yansımaları ekte-
ki "Kuruluş Basın Bildirisinin" yanlış algılanmasından
doğduğu açıklıkla görülmektedir. Ancak, amacımızın işçi
sınıfının birliği ilkesine bağlı olarak DİSK içinde toplan-

mak olduğuda içtenlikle ve açıklıkla belirtilmektedir.

Kuruluş çalışmalarımız, Türkiye düzeyinde sağlıklı bir taban araştırılması ile başlatılmıştır. Sürdürülen çalışmalar bizlere AMASYA, (.....) yörelerindeki işletmelerin temel alınması gerektiğini göstermiştir. Bu yörelerden gelen işçi ve işçi temsilcileri ile yapılan toplantılar sonucu Sendikamız YERALTI MADEN-İŞ kurulmuştur.

Kuruluş açıklaması öncesi yürütülen çalışmalar Türk-İş'e bağlı Maden-İş Federasyonu'nun hakim olduğu yöreler olup, açıklama ile birlikte bu yörelerde ilk doğru sendikalaşma hareketleri başlatılmıştır.

— Maden-İş Federasyonuna bağlı "AMASYA VE HAVALİSİ MADEN İŞÇİLERİ SENDİKASI" 9 Ağustos 1974 günü Olağan Genel Kurula gitme ve gündeminde de Sendikamız YERALTI MADEN-İŞ'e katılma kararı almıştır.

— Maden-İş Federasyonu'na bağlı (.....)na üye işçilerin Türk-İş ve Maden-İş Federasyonuna karşı muhalefeti oluşturulmuş ve Olağanüstü Genel Kurul Kararı ile Sendikamız YERALTI MADEN-İŞ'e katılma çalışmaları gerçekleşmek üzeredir.

— Maden-İş Federasyonuna bağlı (.....) ve (.....) ki örgütlenme çalışmaları yoğun bir şekilde sürdürülmektedir. İşçiler Türk-İş'den kitleler halinde kopmaktadır.

— Türkiye Maden İşçileri Sendikasının Şubesi olan ve (.....) İşletmesi de işyeri düzeyinde toplu iş sözleşmesi yetkisi taşıyan (.....) Sendikası (.....) Şubesi bütünü ile sendikamıza katılmaktadır.

3 nolu işkolunda işçilerin sermaye sömürsünden kurtulma mücadelesi vermeleri ve beraberinde sendikal sömürüye de son vermeyi, işçi sınıfının sendikal birliği

içinde vermeyi amaçlayan çalışmalarımızda önerilerinizi bekler saygılarımızı sunarız.

GENEL SEKRETER

İmza
Mühür

GENEA BAŞKAN

İmza

DİSK'den 6.8.1975 tarih ve 975/638 sayı ile gelen cevap yazısı.

Tarih: 6.8.1975

Sayı : 975/638

TÜRKİYE YERALTI VE YERÜSTÜ DEVRİMCİ
MADEN İŞÇİLERİ SENDİKASI

(YERALTI MADEN-İŞ) Genel Başkanlığı'na
Necatibey Cad. Ankara Apt. No: 22/21
Kat: 6 Sıhhiye ANKARA

Maden işletmelerinde ve 3 sayılı işkoluna giren işyerlerinde çalışan işçilerin örgütlemek amacı ile bir sendika kurulduğunu bildiren 30.7.1975 gün ve 5 sayılı yazınızı aldık, teşekkür ederiz.

Gerçekten bu işkolundaki işçilerin doğru bir sendikal örgütlenmeye kavuşturulmaları çok önemli bir konu olarak gündemde bulunmaktadır. Bu bakımdan kuruluş haberinizi memnuyetle karşılıyoruz.

Ancak sendikanızın DİSK desteği ile ya da buna benzer bir biçimde kurulduğu yolunda ki açıklamalarınız DİSK ilkelerine uygun değildir. DİSK, bir işkolunda bir sendika kurulması için girişimlerde bulunacak olursa, bunun DİSK yöneticileri ile ya da DİSK içindeki kimselerle yapılan sözlü temaslar sonucu değilde, doğrudan doğruya DİSK Anatüzüğüne uygun olarak alınan bir karar ile olacağını sizinde kabul edeceğinizden kuşkumuz yoktur.

DİSK'e üye olmak isteyen sendikaların yerine getirmeleri gereken formaliteler arasında DİSK tarafından hazırlanan soru formlarının doldurulması da bulunmakla birlikte, henüz bu formları doldurma durumunda olmadığınızı taktir edersiniz.

Gelişmelerinizden bize sürekli olarak bilgi vermenizi ve çalışmalarınızın başarılı olmasını dileriz.

DOSTÇA SELAMLARLA.

Ibrahim GÜZELCE
DİSK Genel Sekreteri
İmza

Sayı : 16

Tarih: 4.9.1975

Konu: 6.8.1975 tarih ve 975/638
sayılı yazınıza cevap.

TÜRKİYE DEVRİCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU GENEL BAŞKANLIĞINA

İSTANBUL

Örgütlenme çalışmalarımız nedeni ile yazınıza gereken süre içinde cevap gönderilememiştir.

Yazınızda "DİSK adının kullanılmıyacağı" ve "sözlü ilişkilerin yanlış olduğu" yönlü açıklamalarımız karşısında görüşlerimizi aktarmakta fayda görmekteyiz.

DİSK adının "işçi sınıfının ilk mücadele aracında birliği" olarak kullanılmasının doğru olduğu inancındayız. Ancak bunu örgütlenme için bir araç olarak kullanmıyoruz.

Sizlerinde bu konuda aynı düşünceleri taşıyacağınızı inancındayız. Bunu bizim istememizin yeterli olmayacağı, ancak, kitlelerin eriştiği doğru bilinçle ki, bu bilinci sağ-

lamak görevimizdir, kitlelerin isteyip gerçekleştirmesinin doğru olacağına da inanmaktayız.

Geçen dönem DİSK yöneticileri ile kurulan ilişkilerin yanlışlığının, şekil yönünden ele alındığında doğru olabileceği, ancak, devrimci mücadele açısından bakıldığında yanlış olmayacağı inancını taşıyoruz. Kurulan ilişkilerin belirli bir dönemden sonra teke indirgenmesinden doğacak yanlışlık ve hataların sorumluluğunu bizler taşıyamayız.

Bize yanlış bilgi aktarılması söz konusu ise, bu sorumluluğu hiç taşıyamayacağımız da açıktır.

Genel Başkanlığımıza gönderdiğimiz 30.7.1975 tarih ve 5 sayılı diğer yazımızda doğru sendikal örgütlenme ve mücadele için önerilerinizi beklediğimizi belirtmiştik. Oysa yazınızda belirttiğiniz "formları doldurma" durumunda olmadığımız bölümde ne yapmamız gerektiği belirtilmemiştir. Ayrıca Genel Kurul açan maden işçilerinin sizlere ulaştırdığı çağrının cevapsız kalması beklediğimiz önerilerin bu yönle gerçekleşmediğini görmekteyiz.

Yanlış anlaşılmaların ve değerlendirmelerin ürünü olan bu sonuçların en kısa sürede ortadan kalkacağı inancıyla önerilerinizi beklediğimizi tekrar vurgularız.

Şu anda Türk-İş ve Maden-İş Federasyonuna bağlı 901 maden işçisini temsil eden Amasya Havalisi Maden İşçileri Sendikası, Yeraltı Maden-İş Sendikası Amasya Şubesi olarak sendikamıza katılmıştır. Yeni Çeltik Linyit İşletmesinde işçi konseyleri kurularak 1.1.1976 tarihinde başlayacak toplu iş sözleşmesi çalışmalarına gidilmiştir. DİSK içinde yeralmayı amaçladığımızı vurgular, saygılarımızı sunarız.

GENEL SEKRETER

İmza

GENEL BAŞKAN

İmza

Mühür

1975 Yılı'nın Eylül Ayında Genel-İş Sendikası'nca Yapılan ve Bugün DİSK İçinde Yeralan Çağdaş Metal-İş, Mab-İş Gibi Sendikalarca da Olumlu Karşılanan III. Konfederasyon Çağrısına, Sendikamızın Verdiği Cevap

Yazısı.

Sayı : 23

Tarihi: 9.10.1975 Ank.

Konu: 24.9.1975 tarih ve

975/3157 sayılı yazınız hk.

GENEL-İŞ SENDİKASI

GENEL BAŞKANLIĞINA ANKARA

Sendikamıza göndermiş olduğunuz yazıya karşılık, görüşlerimizi aşağıda öz olarak sunuyoruz.

"İşçiler Birleşiniz" temel parolasından ve Türkiye tahlilinden ulaştığımız "Tek Konfederasyon ve işkolları esasına dayalı sendikalaşma" önerinizde varolan eksiklik ve hataları belirtmek zorundayız. Ancak bu eksiklik ve hataların, sorunun çok genelde ve soyutlanarak ele alınmış olmasından doğduğu kanısını da bizde uyandırmaktadır.

Türkiye'de egemen olan güç, sermayenin kendisidir ve bu güç emperyalizmle içiçedir. Özünde sömürü yatan emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olarak ülkemizde uygulayıcısı bu egemen güçler yani sermayedir.

Ancak bu içiçelik ülkemizdeki sermaye sınıfının emperyalizme bağımlılığı biçimindedir. Ve bu bağımlılık, Türkiye'nin geri bıraktırlmış ülkeler arasında yer almasına neden olmaktadır. İç ve dış sömürünün son bulması, geri kalmışlıktan kurtulmanın tek yolu emperyalist-kapitalist sistemden çıkmamızla mümkündür.

Bunu gerçekleştirecek güç de İŞÇİ SINIFIDIR.

İşçi sınıfının öncülüğünde verilecek iktidar mücade-

lesi, devlet yönetiminin her kesiminde söz ve karar sahibi olacak bir ortaklık değil, bizzatihi işçi sınıfının iktidar olma mücadelesidir. Bu da işçi sınıfının doğru sınıf bilincine erişerek örgütlü mücadelesi ile mümkündür.

Bu sınıfsal bilince erişme ve örgütlü mücadelenin ilk basamağı sendikalar olmaktadır. Ekonomik ve demokratik mücadele aracı olan sendikalar, sınıfsal temellere dayalı olarak kuruldukları ve çalıştıkları süre içinde işçi sınıfını iktidara hazırlamada yardımcı olabilirler.

Bu nedenle emperyalizm ve onun ülke içindeki uzantısı sermaye sınıfı, sendikaları bu, olması gereken yapıdan uzaklaştırabilmek için her yolu sınyacaktır. Çıkarılmak istenen yasa ve tüzükler dışında, yoğun olarak ideolojik saptırmalar ve baskı yöntemi uygular. İşçileri ekonomik mücadele içine hapsetme ve sınıflar arası uzlaşma onun ideolojik saptırmadaki ağırlıklı yanıdır.

Baskı yöntemi, sınıf mücadelesini bütünü ile ortadan kaldırmak için "sınıf uzlaşması politikası" uygulamaktan, işçilerin hareketini ele geçirmeye, kitleleri iç sorunlardan uzaklaştırarak dış sorunları gözlemeye iten militarizme ve tüm işçi sınıfı örgütlerine el koymaya kadar uzanır.

Bu baskı yönteminin bilimsel adı FAŞİZM'dir ve günümüz dünyasında kitle hareketlerini izleyerek gerek duyduğunda yukarıdan aşağıya bir uygulama ile açığa dönüşmektedir.

Yazınızda bu konudaki tedirginliğinizin de bu açıdan değerlendirilmesi gerektiği kanısındayız.

Bu öz olarak anlatımlarımızın ışığında önerinizi cevaplayabiliriz.

"Tek Konfederasyon ve işkolları esasına dayalı sendikalaşma" öneriniz sınıfsal temellere dayalı olarak olumludur. Ancak bu gün bu görevi yerine getiren DİSK'in varlığını dikkatlerden kaçırmadığımızı göre, "Tek Konfe-

derasyon ve işkollarına dayalı sendikalaşma" DİSK içinde sağlanmalıdır.

Saygılarımızla.

GENEL BAŞKAN

İmza

GENEL SEKRETER

İmza

DİSK Genel Başkanı Kemal TÜRKLER'e Yazılan Yazı.

SAYIN KEMAL TÜRKLER

DİSK GENEL BAŞKANI

İSTANBUL

Bu yazıyı, Yeraltı Maden-İş'in DİSK'e kabulü konusunun, eksik bilgi ve spekülatif girişimlerle yoğrulmuş ters bir noktada düğümlemesi üzerine, size bilgi sunmak amacıyla yazıyorum.

Yeraltı Maden-İş, 11 aylık canlı girişimlere dayalı araştırmalar sonunda, dönemin DİSK Genel Sekreteri Kemal SÜLKER'in görüşü ve talimatı alınarak, çeşitli işyerlerinde çalışmakta olan maden işçilerinin bizzat kurdukları bir devrimci sendikadır.

Maden işçilerinin doğru sendikal örgütlenmesi için, sayın Sülker, DİSK'e yapılan maden işçilerinin başvurularını, taleplerini içeren yazılı metinlerle birlikte tarafımıza iletmış ve DİSK Yönetim Kurulu kararıyla, DİSK Genel Başkan Vekili Özcan KESGEÇ'in girişimi gerçekleştirmek üzere görevlendirildiğini bildirmişti. Sayın Özcan KESGEÇ mesele ile yakından ilgilenmiş, daha sonra DİSK'ten gelen yazılı talimatla İzmir Çamaltı Tuzlasında örgütlenmemiz gereğini iletmışti. Tuzla'da örgütlenme çalışmalarımız, DİSK bölge temsilcisi Vural Atis'in içten yardımıyla, yakın bir zamanda sağlıklı bir sonuca ulaşacaktır. DİSK Genel Başkanlığına 30.7.1975 tarih ve 5 sayılı yazı ile isimlerini saydığımız işyerinde ise örgüt-

lenme çalışmalarımız hızlı bir tempoda devam etmektedir. Ayrıca Amasya ve Havalisi Maden İşçileri Sendikası 9 Ağustos 1975 günkü olağanüstü kongresinde, Türkiye Maden İşçileri Federasyonu'ndan ayrılarak sendikamıza katılmıştır. Şu anda 1.1.1976 tarihinde başlayacak toplu iş sözleşme hazırlık amacıyla eğitim çalışmaları sürdürülmektedir.

Çeşitli işyerlerinde çalışmakta olan maden işçilerinin önderlerinden 37 kişi (ayrıca 5 kurucu işçi arkadaşın ismini işyerlerinde çalışmalarını engellemek için açıklamadık) 18, 19, 20 Temmuz tarihlerinde üst üste üç gün süren Kurucu Genel Kurul toplantısı sonunda resmen Türkiye Yeraltı Yerüstü Devrimci Maden İşçileri Sendikası, kısa adıyla YERALTI MADEN-İŞ kurulmuştur. Ve kuruluşla beraber kurucu genel kurul DİSK'e katılma kararı almıştır. Kuruluşu sayın KESGEÇ DİSK'e bir raporla ulaştırmıştır.

Kurucu genel kurulumuzun aldığı DİSK'e katılma kararı, müteşebbis yürütme kurulu adına tarafımızdan DİSK'e 29.7.1975 tarih ve 6 sayılı yazıyla bildirilmiştir.

DİSK'ten gelen mukabil yazıda (6.8.1975 tarih ve 975/638 sayılı) genel sekreter İbrahim GÜZELCE, "...DİSK, bir işkolunda bir sendika kurmak için girişimlerde bulunacak olursa, bunun DİSK yöneticileriyle yada DİSK içindeki kimselerle yapılan sözlü temaslar sonucu değil de, doğrudan doğruya DİSK Anatüzüğüne uygun olarak alınan bir karar ile olacağını.." söylemektedir. Oysa, temaslarımız sadece sözlü değil, DİSK yönetim kurulunun kararına ve fiili ilişkilere, yardımlaşmalara dayalı olmuştur.

Bu durumu açıklayan yazımıza ise cevap verilmiştir.

Bu arada sendikanın, DİSK'in denetimli desteğinde kurulmasında görevli kılınan Özcan Kesgeç'e, DİSK ge-

nel sekreterliğinin gönderdiği yazının anlamı sorulmuştur. Çünkü gönderilen yazı bütünüyle, DİSK ile ilişkileri, bağları olmayan, ilk ilişkiye geçen kuruluşlara verilen cevap havasını taşıyordu. Özcan Kesgeç ise bize, sayın Güzelce'nin meselenin esası hakkında bilgisinin bulunamayabileceğini ve araştırılmasının gerektiğini söyledi.

Bunun üzerine kendim İstanbul'a gelerek sayın Güzelce ile görüştim. Sizinle ise görüşme olanağım olmadı. Gerçekten sayın Güzelce'nin, Yeraltı Maden-İş'in DİSK talimatı ve DİSK Genel Başkan Vekilinin fiili ilgisi, denetimi ve desteğiyle olduğundan haberi yoktu. Varolan bilgisi ise, kendisine ulaştırılan eksik bilgi ve spekülasyona dayalı idi. Herhangi bir devrimci sendika yöneticisine gösterilmesi gereken sıcak ilginin tarafıma da gösterilmesine rağmen, mesele daha ileriye götürülemedi. Götürülme olanağı da olamazdı. Eksik bilgi ve spekülasyon içinde sayın Güzelce bizi MAB-İŞ ve TÜM BAĞ-İŞ gibi kuruluşlarla aynı düzeye getirmişti. Sayın Güzelce, tek iş yerine dayalı olarak kurulmuş ve bu işkolunun belirleyicisi olan maden çıkarmayı temsil etmeyen bir MAB-İŞ ile birleştirilmenin düşünüldüğünü ilettiler. Bu sendika yöneticisinin DİSK içinde kişisel ağırlık kazanmak isteyen bir kesimin oyunu içinde olduğunu kendilerine hatırlattım. Ayrıca birleşme içinde düşünülen TÜM BAĞ-İŞ Sendikası ise, örgütlenmeyi taş ocaklarından öteye götüremezken, bizim adımızı ve özellikle sendika başkanı olarak benim adıma kullanma yönüne gittiğini, bireysel çıkarlar peşinde koştuklarını hatırlattım. Kaldı ki bu iki kuruluş Yeraltı Maden-İş sendikası ile bir tutulamaz. Böyle bir durum geçmiş ilişkileri inkara götürür. Ayrılrken sayın Güzelce'ye DİSK'le kurduğumuz bağlantının belirli bir süreden sonra tek'e indirilmesinden sorumlu tutulamayacağımızı da söyledim.

Sayın TÜRKLER, işte Yeraltı Maden-İş'in DİSK'e

kabulü konusunun vardığı, eksik bilgi ve spekülâtif girişimlerin yoğurduğu düğüm noktasında, işçi sınıfının doğru sendikal örgütlenmesinin hızlandırılması için ilginizi bekliyoruz. Bu ilginin Yeraltı Maden-İş'in kuruluşu ile ilgili ilk görüşmelerinizde kullandığınız "GEREKİRSE TUZUĞÜNÜ DE BİZ HAZIRLARIZ" sözünüz doğrultusunda olacağı kesin kanısındayız.

Saygılarımla.

24 KASIM 1975

ÇETİN UYGAR
YERALTI MADEN-İŞ
GENEL BAŞKANI
İmza.

DİSK'ten 9.12.1975 Tarih ve 975/1118 Sayı

İle "Genel Sekreter yerine" imzalı cevap yazısı.

Tarih: 9.12.1975

Sayı : 975/1118

YERALTI MADEN-İŞ Sendikası
Genel Başkanlığı
Necatibey Cad. Ankara Apt.
No: 22/21 Kat: 6
Sıhhye/ANKARA

İlgi: 24.11.1975 tarihli yazınız.

Yukarıda tarihi belirlenen (Özel) yazınız, Genel Başkanımız Kemal Türkler'e sunulmuştur. İlgi yazınızda Sendikanız kuruluşu öncesi bazı DİSK yetkilileri ile kurulan ilişkilerden söz etmektesiniz. DİSK yetkilileri elbetteki Türkiye işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak için gerekli bütün ilişkileri kuracak ve uygun gördükleri girişimlerde bulunacaklardır.

Yalnızca dikkat edilmesi gereken husus şudur. DİSK kendisine üye olmayan bir sendika ile her ne sebep ile olursa olsun, üye imişçesine ilişki içinde olamaz. Çünkü DİSK Anatüzüğü üyelik yollarını açıkça tanımlamış bulunmaktadır.

Geçmişteki ilişkilerin suçlusunu veya sorumlusunu aramak da yanlış bir yoldur. Zira bu ilişkiler DİSK içinde bütünleşmeye yönelmiş çalışmalardır. DİSK Anatüzüğü'nün özü, DİSK içinde her işkolunda bir sendikanın var olmasıdır. Bu nedenle, DİSK çatısı altında yer almak isteğiniz takdirde bizim önerimiz, bu işkolundaki sendikamız olan MAB-İŞ Sendikasına katılmanızdır. DİSK içinde bütünleşmek amacıyla, duyup öğrenmiş olacağınız gibi, ÇAĞDAŞ METAL-İŞ Sendikası da üye örgütümüz MADEN-İŞ Sendikasına katılma kararı almıştır. Konuya bu açıdan eğilmeniz işçi sınıfının birliğinin sağlanması açısından büyük yarar vardır. Durumu duyurur, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Dostça selamlarla,

İbrahim GÜZELCE y.
Genel Sekreter
İmza

DİSK Genel Başkanlığına Yazılan Yazı

Konu: Disk üyeliğine ilişkin
Sayı : 42

Tarih: 27.12.1975

**TÜRKİYE DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI
KONFEDERASYONU GENEL BAŞKANLIĞINA
İSTANBUL**

İLGİ: 9.12.1975 gün ve 1118 sayılı yazınız.

YERALTI MADEN-İŞ Sendikası Genel Başkanı ola-

rak 24.11.1975 tarihli Sayın Türkler'e gönderdiğimiz özel yazımıza cevap olarak gönderilen ilgi yazınız, bir yıla yakın bir süredir devam etmekte olan YERALTI MADEN İş Sendikası ve DİSK ilişkisine bir açıklık getirmemiştir.

Söyle ki;

1 — Söz konusu yazımız Sayın Türkler'e özel olarak yazılmıştır. Oysa gönderilen cevap, "DİSK Genel Sekreteri yerine" imzasını taşımaktadır.

Biz bu konuda, öncelikle, başkanlar arası "özel" yağışmanın bu biçimde ele alınmasının yanlışlığını hatırlatmak isteriz. Zarf üstündeki "özel" ibaresinin dikkate alınmadan bazı kurallar açısından yorumunu bu işe kalışan kişiye bırakıyoruz.

2 — "Genel Sekreter yerine" imzasını taşıyan bu yazı 4.9.1975 gün ve 16 sayılı yazımıza beklediğimiz cevap da değildir. Çünkü;

a) DİSK bünyesinde 3. işkolunda sendika bulunmaması nedeni ile yöneticilerin denetim ve desteğı ile başlatılan ve sürdürülen YERALTI MADEN-İŞ'in kurulması çalışmalarını ve gelişmesi bir yıla yakın bir süredir devam etmektedir.

Buna rağmen, gönderilen yazıda "DİSK kendisine üye olmayan bir sendikayla her ne sebeple olursa olsun, üye imişçesine ilişki içinde olamaz. Çünkü DİSK Anattüzüğü üyelik yollarını açıkça tanımlamış bulunmaktadır." ifadesi kullanılmaktadır.

Kurulan ve yürütülen bu ilişki ve çalışmalar kabul edilmedik bile, bu içerikli bir yazının Devrimci İşçi Sendikaları adına yazılması düşünülemez.

Biz bu görüşün olsa olsa "genel sekreter yerine" imzasını atan kişiye ait olduğu kanısındayız.

YERALTI MADEN-İŞ Sendikası, bizzat DİSK ilişkileri içinde, bizzat DİSK tarafından kurdurulmuştur. Bu

inkar edilmek isteniyorsa açıkça yazılmalıdır.

b) Yazıda belirtilen, "geçmişteki ilişkilerin suçlusunu ve ya sorumlusunu aramak yanlış bir yoldur..." görüşüne katılmıyoruz. Çünkü suçlu sorumluları aramak, devrimci bir örgütün, örgütlenme anlayış ve çalışma tarzını da ortaya koyan doğru bir davranıştır. Devrimci bir örgütün, doğru örgütlenme çalışmasına ters düşen kişilerin varlığı örgütün niteliğine etken olacaktır. Bu kişilerin yanlış anlayışları ve hataları ortaya çıkartılıp arıtılır ise devrimci sendikal örgüt nitelikle bütünleşmeye kavuşturulmuş ve yönlendirilmiş olur.

c) Yazının son bölümünde "...duyup öğrenmiş olacağınız gibi Çağdaş Metal-İş Sendikası da üye örgütümüz Maden-İş Sendikasına katılma kararı almıştır. Konuya bu açıdan eğilmenizde işçi sınıfının birliğinin sağlanması açısından büyük yarar vardır. Durumu duyurur..." denilmektedir. Bu açıklamanın taşıdığı yanlışlığı yazıyı imzalayan kişinin bilgi düzeyine bağlıyoruz.

Daha dün, özünde, ayrı konfederasyon çağrısına söz ve yazı ile "evet" diyenlerin, işçi sınıfının birliği hakkında ki anlayışlarını doğru değerlendirmek gerekir. İşçi sınıfının birliği nitelikli bir birliktir, sadece nicel değil.

İşçi sınıfının yükselen ekonomik ve demokratik taleplerinin taşıdığı nitelik, bir takım yöneticileri DİSK'e katılmaya itmektir. Çünkü bu yöneticiler soruna, kendi geleceklere açısından bakmaktadırlar. Oysa bu tutarlı bir geliş nedeni değildir. Bu yoğun gelişin daha dikkatli ele alınması gerekmekte, siyasi arenada mücadele eden partilerden sendikalara kadar çeşitli dalgalanmalar gösteren bazı yöneticilerin bu gün aynı sözlerle geliş anlam taşımaktadır.

Bu konudaki görüşümüzü 9.10.1975 tarihinde Genel İş Sendikası Genel başkanı Sayın Abdullah Baştürk'e verdiğimiz cevapla özolarak açıklamıştık. Ayrıca, Genel Sek-

reter yerine imza atan yetkiliye, bu cevabı yayınladığımız yayın organından yararlanması için göndermeyide gerekli gördük.

c) Bunun yanı sıra, yazıdaki "...DİSK çatısı altında yer almak istediğiniz taktirde, bizim önerimiz, bu işkolundaki sendikamız olan MAB-İş Sendikasına katılmamızdır." ifadesi bazı açıklamaların yapılmasını ve bazı soruların cevaplandırılmasını gerektirmektedir.

Öncelikle şunu belirtmek isteriz;

MAB-İŞ Sendikasıncı temsil edilen işçi arkadaşlarımızın verdikleri ilercî ve verecekleri devrimci mücadeleye saygılıyız.

Ancak,

—MAB—İş ne zaman yukarıdaki deyişle "bizim... sendikamız..." olmuştur?

—Yeraltı Maden-İş Sendikasının DİSK ilişkileri içinde ve DİSK'in denetimli desteği ile kurulduğu "...bizim sendikamız olan MAB-İş....." ifadesiyle mi inkâra çalışılmaktadır?

Bu soruların açıkça cevaplandırılması gerekir.

3 — Sizlere yardımcı olması bakımından, bu güne kadar yapılan çalışmaları, DİSK yöneticileriyle kurulan ilişkileri ve yazışmaları yeniden sıralamakta yarar görüyoruz.

a) Her şeyden önce Yeraltı Maden-İş Sendikası üç-beş kişinin bir araya gelmesi ile değil, onbir aylık bir çalışma sonucu bu işkolunda çalışan 37 kişinin üç günlük Kurucu Genel Kurulunda somutlaşan çalışmalar ve DİSK ile olan ilişkiler sonucu kurulmuştur.

b) Bu kuruluşun DİSK Anatüzüğü gereğince açıklanması amacıyla Yeraltı Maden-İş Sendikasının 29.7.1975 ve 30.7.1975 tarihli iki yazısı DİSK Genel Başkanlığına gönderilmiştir.

Daha sonra 4.9.1975 gün ve 16 sayılı yazıyla açıkla-

yıcı bilgi verilmiş ve gereken işlemler ve öneriler hakkında bilgi istenmişti. Bu yazıya beklenen cevap verilmemiştir.

Cevabın gecikmiş olması nedeni ile Sayın Güzelce ile görüşmek isteğini duyduk ve görüştük. Bu görüşmede, Yeraltı Maden-İş Sendikasının kuruluşunu tekrar aktardık ve hatta geçmiş dönemdeki DİSK yönetimi ile kurulan ilişkilerin doğruluğunu kanıtlayan bir yazıyı bile bulabildik.

Genel Sekreter Yardımcısı Aydın Meriç'e getirtilen dosyadaki yazıda aynen şu ifade kullanılmaktaydı. "İzmir Tuzla İşçilerinin istemleri ekte olup gereğinin yapılması..." Sayın Sülkerin imzasını taşıyan ve sayın Özcan Kesgeç'e hitaben yazılan yazı, bir doğruyu vurgulamaktadır. O Doğruda Yeraltı Maden-İş Sendikasının DİSK ilişkileri içinde ve bizzat DİSK tarafından kurulduğu ve Sayın Kesgeç'in bu kuruluşun denetim ve desteği için görevlendirildiğidir.

DİSK bünyesinde 3. işkolunda sendika bulunmadığı nedeni ile o ana kadar yapılan taleplere bizzat Sayın Sülker tarafından "...3. işkolunda faaliyet gösteren bir sendikamız henüz yoktur" şeklinde cevap verilmekteydi.

Bunu kanıtlayan karşılıklı tüm yazışmalar, kurulu ilişkiler içinde bize aktarılmış olup dosya halinde saklanmaktadır.

Bundan sonra Sayın Güzelce'yle Sayın Aydın Meriç'inde bulunduğu bu görüşmeyi aktarmakta yarar görmekteyiz.

1975 Kasım ayı içinde yapılan ve Yeraltı Maden-İş Sendikası Genel Başkanı olarak katıldığım bu görüşmede, Sayın Güzelce aynen şu açıklamayı yapmıştır:

"4 Aralık 1975 de DİSK Yönetim Kurulu toplantısı var bu toplantıya Yeraltı Maden-İş Sendikası olarak siz, MAB-İş ve Tüm Bağ-İş çağrılacaksınız, açık açık konuşu-

lacak ve karara varılacak. Çağrı kağıtları henüz basılmadı, basılmış olsaydı sana elden verirdim. Postayla göndereceğiz Geleceksiniz ve burada, Yönetim Kurulunda konuşacaksınız.”

Bütün bunlardan sonra benim kendisine cevabım “Sendikamız DİSK tarafından kurdurulmuştur, buna rağmen yapılacak çağrıya katılacak, konuyu burada da ele alacağız. Hala varlığı sürdürülen yanlış anlaşımaların kaynağını aramaya devam edeceğiz.” şeklinde oldu.

Bu arada Türkiye’de işçi sınıfının bu ilk mücadele aracın da işçi sınıfının birliği açısından sekte davranış ve tutum içerisinde olmadığını belirterek, doğru ve yanlışların açıkça ortaya konulması gerektiğini ifade ettim.

Verilen sözün, söylenenlerin devrimci bir örgüt çatısı altında ve devrimci bir örgüt yöneticisinin ağzından çıktığına inanarak çalışmalarımız içinde bekledik.

Ne var ki gönderileceği söylenen çağrı gelmedi.

Bu tavır yanlış bir tavidir.

4 — Bu olaylar ve davranışlar karşısında görüşlerimizi şöyle belirtmek isteriz.

DİSK’e bağlı sendika başkan ve yöneticilerine saygı duymaktayız. Ancak, devrimci düşüncemiz, bu saygıya rağmen o yöneticilerin koluna girerek DİSK’e gitmemize engel olmaktadır.

Burada şunu belirtmekte yarar vardır.

İşçi sınıfı mücadelesinin ustalarına dil uzatan kişilere ve bu mücadeleye tavır ve davranışlarıyla inanmadıklarını gösterenlere de saygı duymayız.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Yeraltı Maden-İş Sendikası DİSK ilişkileri içinde ve DİSK tarafından kurulmuştur. Bu inkar edilmek isteniyorsa açıkça yazılmalıdır. Kelimelerin ardına saklanarak yapılmamalıdır. Zira bu DİSK’i inkara kadar varır. Çünkü işçi sınıfı devrim-

cileri, işçi sınıfının, bu ilk mücadele aracında, yani sendikalarda dolayısı ile DİSK içinde toplanıp toplanmamasına ilgisiz kalamazlar. Ve devrimci DİSK yöneticileri işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesini yürüten devrimci sendikalara kendi örgütlerine üyemi değilmi diye bakmazlar. Bakmamaları gerekir.

Devrimcilik görevi, kitleleri ve kitleleri bünyesinde taşıyan sendikalarıda temel örgüt içine alma mücadelesini içerir. Aksi davranış, yöneticisi durumunda buldukları örgütün devrimciliğini sakatlar.

Yeraltı Maden-İş Sendikasının kuruluş aşamasından bu yana "üye olmayan sendika" olarak istemi, böylesine büyük bir hata yapılmasına neden olmamalıdır.

Öte yandan işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesini sadece üye fişleri sınırları içinde görmek, devrimci işçi örgütünü niteliksel değil niceliksel büyümeye götürmek demektir ki bu da örgütü, kitleleri ekonomik mücadele içine hapseden ücret sendikacılığının yapıldığı bir örgüt durumuna sokar.

Ayrıca, bize gönderilen ilgi yazıda DİSK Genel Sekreteri yerine imza atan yetkili kişinin görüşleri hakimdir. DİSK Ana ilkelerini, doğru devrimci mücadeleyi içermeyen bu görüşlerin DİSK'e maledilmeyiçi söylenebilir. Ancak, her soru ve görüşe tüzük, yönetmelik ve üye fişleriyle bakma anlayışı ve kitlelerdeki DİSK imajı ve de yazının resmi nitelik taşınması DİSK yöneticilerinide bağlamaktadır.

Bütün bu açıklamalarımızın sonucunda şu önerileri tekrar vurgulayarak getiriyoruz:

-Yeraltı Maden-İş Sendikası DİSK tarafından kurdurtulmuştur.

-Geçmiş dönemde DİSK karar organlarının ve bu organlarda görev alanların çalışmaları bu gün kabul edilmiyorsa ve Yeraltı Maden-İş Sendikasının kuruluşu için

başlatılan ilişkiler reddediliyorsa açıkça belirtilmelidir.

-DİSK Karar organlarının kararı olarak yapılacak olan bu belirtme 30.7.1975 ve 4.9.1975 tarihli yazılarımıza cevap olmalıdır.

Çalışmalarımıza başarı dilekleriniz ve dostça selamlarınıza taşıyacak olan cevabınızı aynı dileklerle bekledi-mizi iletiriz.

Saygılarımızla.

GENEL SEKRETER

İmza
Mühür.

GENEL BAŞKAN

İmza

Ve DİSK'in Son Cevabı.

Tarih: 7.1.1976

Sayı: :976/45

YERALTI MADEN-İŞ

Türkiye Yeraltı ve Yerüstü Devrimci
Maden İşçileri Sendikası

Genel Başkanlığı

Necatibey Cad. Ankara Apt. 22/21

K. 6

SIHHİYE/ANKARA

27.12.1975 gün ve 975/42 sayılı yazınız ile bundan önceki yazılarınıza cevaptır.

1 — Bütün yazılarınızda Sendikanız kuruluşunun DİSK'e yüklenmek istendiği anlaşılmaktadır.

Son olarak DİSK kararlarında ve dosyalarında yapılan inceleme sonucunda Sendikanızın kuruluşu ile ilgili DİSK ilişkisini saptayan herhangi bir delile rastlanmamıştır.

2 — İddia ettiğiniz biçimde olsa dahi, Sendikanızın ku-

ruluşu ve de DİSK'e üyelik konusu elbetteki herşeyden önce yasal hükümlere ve DİSK Anatuüzüğü hükümlerine bağılıdır.

Bununda prosedürü tarafımızdan bilinmesi gerekliliğı vardır. Bu nedenlerden dolayı, DİSK çalışmalarının ve mücadelesinin en çok yoğun olduğı böyle bir dönemde, bir takım yazışma oyunları ile DİSK'i oyalama düşüncesinden vazgeçilmesini ve yukarıda anlatmaya çalıştıımız nedenler muvacehesinde DİSK'in Sendikanıza muhatap durumunda olmadığı konusunda bilgi edinilmesini önemle rica ederiz.

İbrahim GÜZELCE
Genel Sekreter
İmza.

Mehmet KARACA
Yürütme Kurulu Ü.
Örg. Dairesi Başk.
İmza.

Not : Genel Başkana özel olarak gönderdiğiniz mektup, Genel Sekreter tarafından Genel Başkana iletilmiş ve Genel Başkan mektubunuzu okuduktan sonra onun talimatı üzerine size Genel Sekreterimiz tarafından cevap verilmiştir.

İşte DİSK'le olan ilişkilerimiz budur. Yeraltı Maden İş'in nasıl doğduğı, nasıl geliştiğı ortadadır. Devrimci sendikal mücadeleden ne anladığı, ne biçim bir örgüt yapısını geliştirdiğı ve nasıl bir çalışma tarzını benimsediğı ortadadır. Üstelik bunu geçmiş pratiğı ile nasıl doğruladığı da ortadadır. Ve ilişkilerdeki gelişimin mantığı ve belirlediğı görüş de ortadadır.

Ekleme gerekir ki, bize yazılı cevapların dışında, dolaylı ağızlardan ve sözlü olarak, olağan genel kurul açmamız ve DİSK'e katılma kararı almamız önerilmiştir. Oysa devrimci örgüte katılmak şekli formalitelerin toplamından ibaret sayılamazdı. Formları doldurup doldurmak, "yasal sınırlar" vs.. bunlar kimin ölçüleridir ki?

Biz, olağanüstü genel kurul açma önerisini yerinde bulmadık. Olağan genel kurul varken, olağanüstü genel kurul, köşe kapmaca hafifliğini getiren yarışmayı yaratabilirdi. İstemedik. Ve olağan genel kurul doğrudur, dedik. Ve olanları olduğu gibi huzurunuzda getirdik.

Amacımız:

Biz burda değerlendirmeler, yorumlar yaptık. Belgeler sunduk, açıklamalar getirdik. Bunlar, belli ölçüde DİSK'i de eleştiri alanına çekti. DİSK'in sosyalizm amacı yanında hastalık belirtileri de ortaya çıktı. Hastalığı küllenmenin elbet ki, faydası yoktur. Eleştiri, devrimci mücadele için dinamizm getirir, getirmiştir. Uurları kesmeye, yükleri atmaya, tıkanıklıkları dağıtmaya yönelik, yapıcı, uyarıcı eleştiri bunu yaratır. Eleştirilerimiz DİSK'i daha bir yüceltmeye yöneliktir.

Tabi ki, devrimciler arasındaki eleştiri, devrimci açık yüreklilikle orantılı bir fonksiyon kazanır. Tersini düşünmek bile istemeyiz. Fakat eleştiriye açık olmamanın, meselelerin üstünü örtmek, kapatmak, donmak, bürokratlaşmak, atılıma geçemez hale gelmek anlamına geldiği de bilinir.

DİSK metropolün dışına çıkamıyorsa, bunun sebebi yok mudur? Her çıkışta tökezliyorsa, bunun sebebi salt karşı devrimin şiddeti midir? Seydişehir'de, Tarış'te Boru Hatlarında, Samsun'daki ve daha birçok işyerlerindeki başarısızlıkların sebepleri nelerdir? Ve bunlar arızı midir?

Bizce arızı değildir. Ve sebepler eleştiri alanı içinde yer almaktadır. Ve de meselenin devrimci sendikal anlayış, örgüt yapısı ve çalışma tarzında düğümlendiği açıktır.

Bütün bunlara rağmen, DİSK' devrimci sendikalar topluluğudur. Ekonomik uyanışa geçen ve TÜRK-İŞ me-

zaliminden bıkan işçiler DİSK'e akın etmektedirler. Devrimci sendikaların, eleştiri hakkı ve görevi geçerli kılınmak kaydıyla, ayrı ayrı yerlerde bulunmaları düşünülemez.

Ve işte bu yüzden tercihimiz DİSK'tir. Bu, doğru da böyleydi, şimdide böyledir.

Yeni Çeltak Başarısı

Yeni Çeltak'teki başarı, sınıf okulu ve sınıf örgütü olan devrimci sendikacılığın bir başarısıdır. Yeni Çeltak'te maden işçileri önce doğru yolda birlik olmuşlar, mücadele doğrultusunu aydınlatan bilinçlerini oluşturmuşlardır. Tek ses, tek yürek olmaları, Yeraltı Maden-İş'in örgütsel bütünlüğü ve doğru önderliği sayesinde, sınıf mücadelesinin temel kuralları hakim kılınarak sağlanmışır. Yeni Çeltak'te başarıdan söz açılınca, ikinci olarak en önemli konu, ülkemizde ilk defa gerçekleşen, işçi-köylü ittifakına yönelme akla gelir. Maden işçilerini ilğine kadar sömüren, ezen; pancar ekicisi yoksul köylüleri soyup, aşağılayan patron karşısında (bu patron, bir ucu devlete kadar dayanan holding tipi bir şirketler hiyerarşisidir) işçilerle köylüler bir olmuşlardır. Köylüler, taa Samsun'dan Amasyaya, Çorum'a kadar uzanan köylüklerden maddi-manevi destekleriyle işçi kardeşlerinin yanlarına koşmuşlardır. Bunda elbet ki, meselenin Yeraltı Maden-İş yetkili kademelerince açıklanıp anlatılmasının payı büyüktür. Doğru çalışmanın payı büyüktür.

Demokratik kitle örgütlerinin de maden işçilerin yanında yer alması, devrimcilerin birleşmeleri ile, büyük önem taşımıştır. Mücadeleye güç katmıştır. TÖB-DER şubeleri, Halk Evi şubeleri, Üretici Birlikleri, TUS-DER, gençlik kuruluşları, OTDÜ tiyatro ve Folklor kolu, ilerici belediyeler, ilerici-devrimci siyasi kuruluşlar bunlardır.

Eski Çeltek maden işçilerinin gerek küme küme kendileri, gerek yöneticilerinin sık sık maddi destekleriyle birlikte grev yerine gelişleri, şeker işçileri yöneticilerinin de uğraması, maden işçilerin dayanışmasının yaman bir örneğini teşkil etmiştir.

Cizre-Şırnak asfaltit işçilerin durumu ise özellikle kayda değerdir. Yeraltı Maden-İş, örgüt olarak, işçilerin örgüt bandıralarına bakmadan, üye olup olmadıklarına bakmadan, kasasına, mal varlığına bakmadan, dayanışmayı, önüne düşmeyi, patron karşısında ortak dikilmeyi amaçlayan ve yürüten bir çalışma stilini devrimci ilkelere sayar. İşin doğrusu budur. Cizre-Şırnak asfaltit işçilerinin başka bir sendikada örgütlü olmasına bakmadan, aynı patrona karşı, mücadeleye çağırması, önce onların mücadelesine önderlik etmesiyle, katkıda bulunmasıyla, bizzat yanında yer almasıyla sağlanmıştır. Cizre asfaltit işçileri derhal aynı patron karşısında devrimci işçiye yaraşır tavrını da almıştır.

Kamuoyunun doğru bilgilendirilmesi ise ilgiyi mücadeleye çekmiştir. Bunun da önemsiz olduğunu kimse söyleyemez.

Grev sırasındaki mücadele gün geçtikçe rayına oturmuş, desteği, bütünlüğü çoğalmış, haklılığı yaygınlaşmış, genişlemiş büyümüştür, güçlenmiştir. Mücadele bayrağı yükseldikçe yükselmiştir.

Yeni Çeltek'teki başarının sırrını işte burda aramak gerekir. İşçi sınıfı bilimi rehberliğindeki devrimci sendikal anlayış, buna yatkın demokratik-merkeziyetçi örgüt yapısı ve işlerliği ile işçinin eğitilip, bilinçlendirilip, örgüt bütünlüğü içindeki aktif, programlı çalışma tarzında aramak gerekir. Patronun nemrut suratında çözülme oluyorsa, bu işkolunda en ileri hakları tanımak zorunda kaldıysa, ve tam bu sırada sınıf uzlaşmacısı sendikaların gözleri fal taşı gibi açıldıysa, işte sebep budur.

Ekleme gerekir ki, sözleşmenin imzalanmasından kısa süre sonra, sözleşmenin getirdiği haklar karşısında çıkarı bozulan küçük bir gurup taifenin sebep olduğu kanlı olayın bile işçileri yıldırması, hemen işbaşı yapara kbirliğini, bütünlüğünü koruması, mücadelesine devam etmesi, doğru sendikal çalışmanın bir sonucudur.

Örgütlenme Çalışmaları

Yeraltı Maden-İş'in doğru mücadelesi maden işçilerini sarmıştır. Çalışmasının doğruluğu ise bütün devrimcilerce, demokratik kitle örgütlerince, bütün işçilerce örnek mücadele olarak izlenmektedir. Bizim örgütlenme anlayışımızda, işyerinin 3 kişi, beş kişi, 155 kişi olması ya da çok daha fazla sayıda olması belirleyici değildir. İşçileri kelle sayısıyla saymayız. Talep olunduğunda ya da biz ilişki kurduğumuzda, işyerinin işçi sayısına bakmadan derhal sınıf biliminin alfabetinden başlar, örgütlenmeye yönelir, mücadeleye yürürüz. Ve bu sırada mücadelenin taktiğini, stratejisini kasa hesabına göre değil, bilinç esasına göre kurarız.

İşkolumuzun temel niteliğini, maden işçilerinin mücadeleden geri çizgide olmasını belirleyen konumu, açıklamıştık. Buna rağmen bütün işyerlerine, maden ocaklarına uzandık, devrimci ilişkiler kurduk. Ve kurduğumuz ilişkiler tomurcuklanmakta, meyvaya durmaktadır. Bu, Ermenek'ten Gediz'e, Kırka'dan Bigadiç'e, Cürek'ten Hekimhan'a, Tomarza'dan Yeşilhisar'a, Kumbaba'dan Zonguldak'a, Beypazarı'ndan Milas'a, Sorgun'dan Cizre'ye, Guleman'a, Malatya'ya, Kayseri'ye, Denizli'ye... kadar böyledir.

Aşkale'de ise çoğunluğu sağlamış durumdayız. TKİ Şark Linyitleri Aşkale maden işçileri Yeraltı Maden-İş'te örgütlendiklerinin sevinci ve Yeraltı Maden-İş Aşkale maden işçilerine kavuşmanın kıvancı içindedir.

Açıkça belirtelim ki, madencilik işkolunda bütün yönleriyle devrimci sendika olarak Yeraltı Maden-İş tek- tir. Bu bize gurur vermektedir. Bir de buna ekleyelim ki, sınıf uzlaşmacısı, faşist, ganster, korsan tipli bütün sarı sendikalar, tekml işçi sınıfı düşmanları ve de bunların başı maden patronları ile patron kuruluşları atını itini nallayıp ardımıza düşmüşlerdir. Biz bunu doğru yolda olduğumuzun bir delili olarak vurgulamaktayız.

Çamaltı Tuzlası

Çamaltı Tuzlasındaki örgütlenme çalışmalarımız spekülasyon konusu olmuştur.

Bazıları için bu konuda konuşmak özel heves ol- maktadır. Bu yüzden meselenin gerçeğini açıklamak is-

Bir kere Çamaltı Tuzlasının örgütlenme çalışmaları doğrudan doğruya, DİSK'le olan ilişkilerin gereğidir. Sen- dikamız kuruluş safhasında iken, tuzla işçileri DİSK'e durumlarını rapor etmişler, DİSK çatısında birleşmeyi arzulamışlardır. Devrin DİSK genel Sekreteri, DİSK'e yapılan başvuruları, sendikamız kurucularına iletirken, özellikle örgütlenme çalışmalarının buradan başlatılma- sını da bildirmiştir. Bu bakımdan Çamaltı Tuzlası gün- demdedir.

Fakat biz çamaltına gitmeden önce, gitmeyi plânlar- ken, örgütlenmeyi programlarken, TARİŞ olayları oldu. DİSK sendikası TEKSTİL bu işyerinde komandoların saldırısına uğradı. Ve bozgun başladı. Yöre gecekondü yöresidir. İşçi yatağıdır. Yörede Aliğa rafinerisi, İES- KÖRTING televozyon montaj fabrikası, TARİŞ, ve Çam- altı Tuzlası gibi çok işçi çalıştıran işyerleri ile diğer kü- çük işletmeler vardır. TEKSTİL'in bozgunu DİSK'in yö- rede gerilemesini, gericilerin, faşistlerin yöreye etken ol- masını getirecektir. Elbet ki, bozgununda temel hata örgüt- lü bulunan sendikadadır. Fakat oturup onu eleştirmek

eleştirisi ile yetinmek lâf ebeliği olacaktır.

Biz derhal göreve koştuk. Tuzlayı mümkün olduğu kadar yetki alabilecek duruma sokmak, çoğunluğu sağlamak amacımızdı. Fakat bundan da önce yörede dengenin geriye doğru bozulmamasını sağlamak temeldi. Orada devrimci sendikal mücadelenin, sınıf mücadelesinin gerekleri üstünde durduk. Ev ev, kahve kahva, salon salon bütün işçi arkadaşlarımıza işçi sınıfının diri, dinamik mücadelesinden söz açtık. Çalışmalarımız aylarca sürdü. İşçi arkadaşlarımızın şube açılması talebi yönetim kurulumuzun kararıyla derhal gerçekleştirildi. Temel atıldı. Sarı sendikanın baskısı hafifletildi, "burayı Tarişe çeviririm ha" gibilerinden tehtitleri etkisizleştirildi.

Ve yöredeki devrimci denge kuruldu. O günden beri durum devrimcilerin lehine dönmektedir. Şubemiz görev başındadır. Çamaltı Tuzlasının örgütlendirilmesi, tuzla işçisinin eğitimi ile orantılı olarak yürürlüktedir.

Yani Yeraltı Maden-İş yöredeki devrimci görevini yapmıştır, bundan sonrada yapmaya devam edecektir.

Sonuç

Çalışmalarımız anahatlarıyla böyledir. Detaya girmeye gerek yoktur. Peryodik olarak çıkan yayın organımızdan, broşürlerden, bildiri ve demeçlerden ayrıca söz etmeye de gerek görmüyoruz. Eğitim çalışmalarımızın devrimci temeli ise zaten meşhul değildir. Sorunlara bakış açımız, neyi nasıl ve niçin yaptığımıza ve yapacağımıza dair mücadele çizgimiz de belirmiştir.

Bu, şimdiden maden işçilerin kulağına değmiştir. Bu, şimdiden maden işçilerinin hareketlenmesini birliğe ve ortak, örgütlü mücadeleye yönelmesini hızlandırmıştır. Bu, şimdiden işçilerle köylülerin devrimci dayanışmasına yürümektedir.

Yani Yeraltı Maden-İş sıradan bir sendika değil, bir akım ve harekettir. Ve dostun, düşmanın defterinde yazılıdır.

Mücadelemiz bilinçlenerek, örgütlenerek, aktif eylemlerde çelikleşerek yoğunlaşıyor, yoğunlaşacaktır. Ta ki, kurtuluşa kadar...

Yaşasın Maden İşçilerinin Birliği

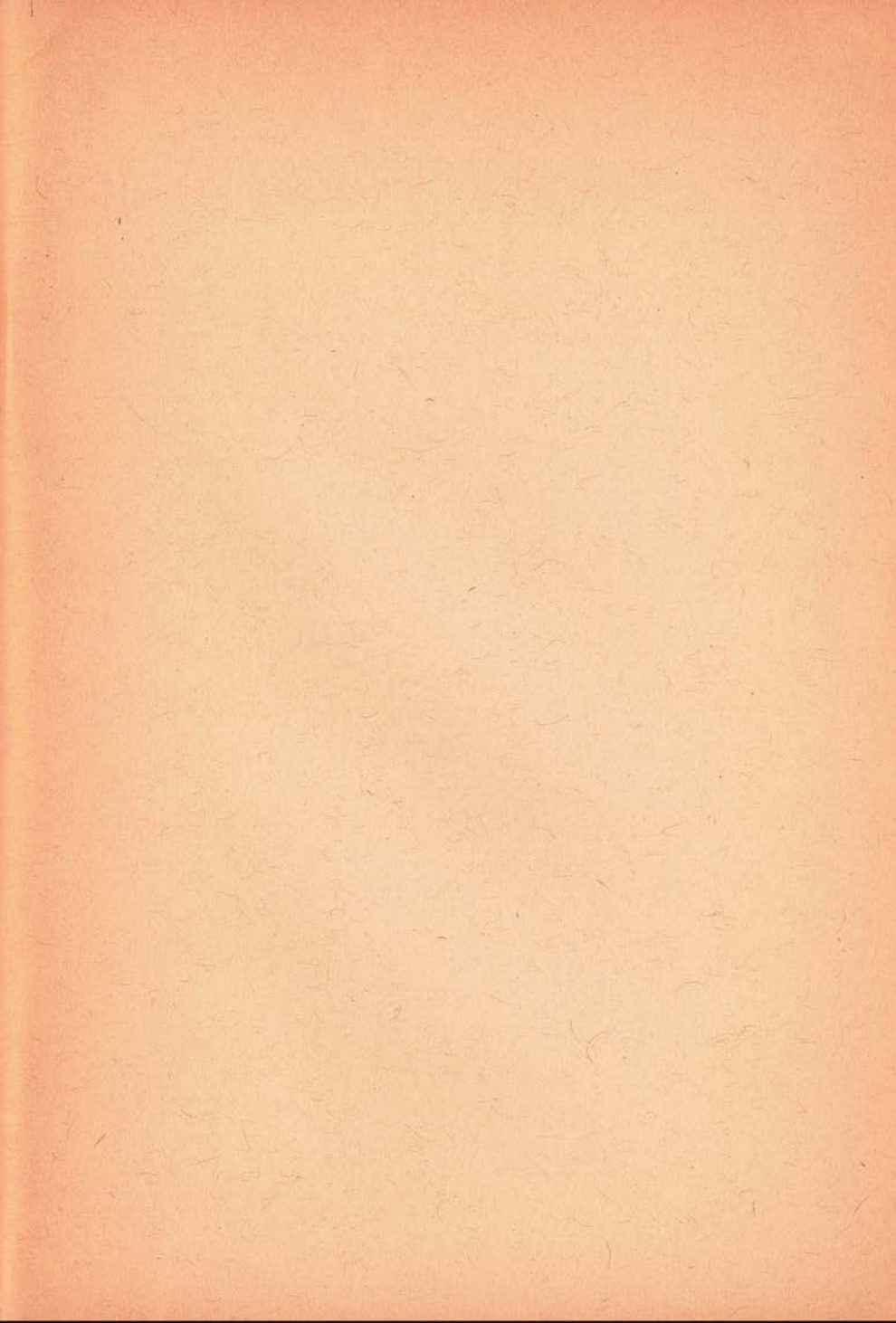
Yaşasın İşçilerle Köylülerin Devrimci Beraberliği

Yaşasın İşçi Sınıfı ve Emekçi Halkın Kurtuluş Mücadelesi

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
--GİRİŞ	5
Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz	6
Artan Sömürü ve Yükselen Mücadele	7
Bunalımlar ve Emperyalizm	9
--ÜLKEMİZDE GİDİŞAT	15
--MADEN İŞÇİLERİ	24
--SENDİKA NEDİR	29
--DİSK, MADENCİLİK İŞKOLU VE İLİŞKİLERİMİZ	33
Anayasa ile Gelen	36
1960 Sonrasında İşçi Sınıfı	39
Disk ve İşkolumuz	43
Yeraltı Maden-İş	44
--DİSK'LE İLİŞKİLERİMİZ	46
Amacımız	68
Yeni Çeltik Başarısı	69
Örgütlenme Çalışmaları	71
Çamaltı Tuzlası	72
--SONUÇ	73

2